

**NEUVOSTOJEN
VII YLEISVENÄLÄINEN
EDUSTAJAKOKOUS⁵⁶**

JOULUKUUN 5—9 pnä 1919

*Julkaistu
joulukuun 7, 9 ja 10 pnä 1919
„Pravda“ lehden 275.,
276. ja 277. numerossa*

*Julkaistaan pikakirjoitteen mukaan
tarkastetusta kirjasta:
„Työläisten, talonpoikain,
puna-armeijalaisten ja kasakkain
edustajain Neuvostojen
VII yleisvenäläinen edustajakokous.
Pikakirjoituspöytäkirja“. Moskova, 1920*

1

YLEISVENALAISEN TpKK:n
JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUS
JOULUKUUN 5 pnä

(Suosionosoituksia, edustajat nousevat seisomaan ja tervehtivät Leniniä.) Toverit! Tehtävänäni on esittää teille poliittinen toimintaselostus, jossa puhemiesihistön päätöksen mukaisesti yhdistän Yleisvenäläisen TpKK:n ja Kansankomissaarien Neuvoston selostukset. Luulen, että ette odota minun luettelevan kulu-neella toimintakaudella antamiamme lakeja ja toteuttamiamme hallinnollisia toimenpiteitä. Te olette tietysti tutustuneet niihin lehtien perusteella. Sitä paitsi melkein kaikki komissariaattimme ovat julkaisseet pieniä kirjasia, jotka jaetaan kaikille edustajakokouksen jäsenille ja joissa pannaan merkille tärkein, mitä mikin komissariaatti on toimintakaudella tehnyt. Haluaisin kiinnittää huomiotanne eräisiin tärkeimpiin yhteenvetoihin, joita käsittääkseni voidaan kaikesta kokemastamme tehdä ja jotka voivat olla hyödyllisenä ohjeena ja aineistona siinä työssä, jota kaikki edustajatoverit tulevat nyt suorittamaan paikkakunnilla.

Kun puhutaan toimintamme poliittisista tuloksista ja sen antamista poliittisista opetuksista, asetetaan ennen kaikkea ensi tilalle tietysti Neuvostotasavallan ulkopoliittinen tilanne. Olemme sanoneet aina, niin ennen Lokakuuta kuin Lokakuun vallankumouksen aikanakin, että katsomme ja voimme katsoa itsemme vain yhdeksi proletariaatin kansainvälisen armeijan osastoksi, sitä paitsi sellaiseksi osastoksi, jonka kohoaminen kärkeen ei johdu suinkaan sen kehittyneisyydestä ja valmentuneisuudesta, vaan Venäjän poikkeuksellisista oloista, ja että sosialistisen vallankumouksen voitto voidaan siksi katsoa lopulliseksi vasta silloin, kun proletariaatti voittaa ainakin eräissä

edistyneimmissä maissa. Ja juuri tässä suhteessa olemme joutuneet kokemaan eniten vaikeuksia.

Maaivanavallankumoukseen perustamamme laskelmat, jos niin voidaan sanoa, ovat ylipäänsä ottaen toteutuneet joka suhteessa. Mutta kehityksen nopeuden kannalta katsoen elämämme aika on ollut erittäin vaikeaa ja olemme saaneet omakohtaisesti kokea, että vallankumouksen kehitys edistyneimmissä maissa on osoittautunut paljon hitaammaksi, paljon vaikeammaksi, paljon mutkallisemmaksi. Se ei voi meitä ihmetyttää, sillä luonnollisestikin sellaisen maan kuin Venäjän oli paljon helpompi alkaa sosialistinen vallankumous kuin edistyneimpien maiden. Mutta joka tapauksessa tämä Länsi-Euroopan sosialistisen vallankumouksen hitaampi, mutkallisempi, polvittelevampi kehitys on aiheuttanut meille äärettömän suuria vaikeuksia. Ja ennen kaikkea herää kysymys, kuinka on saattanut tapahtua sellainen ihme, että takapajuudessa, hävitetyssä, sotaan väsyneessä maassa Neuvostovalta on pysynyt pystyssä kaksi vuotta, vaikka sitä vastaan ovat kamppailleet ensin Saksan imperialismi, jota silloin pidettiin kaikkivoipana, ja sitten Ententen imperialismi, joka vuosi sitten teki selvän Saksasta ja jolla ei ollut kilpailijoita ja joka hallitsi poikkeuksetta maailman kaikkia maita? Pelkän voimien huomioimisen kannalta, voimien sotilaallisen arvioimisen kannalta se on todella ihme, sillä Entente oli ja on edelleenkin meitä äärettömästi mahtavampi. Mutta sittenkin tämä toimintavuosi on merkittävä juuri sen vuoksi, että saimme jättimäisen voiton, niin suuren voiton, että voimme liioittelematta sanoa, että *suurimmat vaikeudet ovat jo ohi*. Niin suuria vaaroja ja vaikeuksia kuin edessämme vielä lieneekin, pahin on kuitenkin nähtävästi ohi. Meidän on tehtävä itsellemme selviksi tämän syyt ja, mikä tärkeintä, määriteltävä oikein politiikkamme tulevaisuutta varten, sillä melko varmaa on, että tulevaisuudessa Entente yrittää vielä useamminkin kuin kerran sekaantua asioihimme, ja maailman ja Venäjän kapitalistit saattavat tehdä jälleen samanlaisen rosvoliiton palauttaakseen tilanherrain ja kapitalistien vallan, kukistaakseen Venäjällä Neuvostovaltan, saavuttaakseen saman tarkoitusperänsä — hävittääkseen maailman sosialistisen vallankumouspalon pesäkkeen, joksi Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotalta on muodostunut.

Tarkastellen tältä kannalta Ententen asioihimme sekaantumisen historiaa ja saamaamme poliittista opetusta voin sanoa, että tuo historia jakaantuu kolmeen pääetappiin, joista jokainen on antanut meille toinen toisensa jälkeen täydellisen ja lujan voiton.

Ensimmäisenä, Ententen maille tietysti sopivimpana ja helpoimpana etappina oli se, että ne yrittivät nujertaa Neuvosto-Venäjän omien joukkojensa voimin. Sen jälkeen kun Entente oli voittanut Saksan sillä oli tietysti miljoonarmeijoita, jotka eivät vielä suoraan vaatineet rauhaa eivätkä lakanneet heti pelkäämästä Saksan imperialismimörköä, jolla niitä oli peloteltu kaikissa länsimaissa. Sotilaalliselta kannalta, ulkopolitiikan kannalta Ententen oli sellaisena aikana tietysti helppo ottaa ja lähettää kymmenesosa sotavoimistaan Venäjälle. Huomatkaa, että sillä oli täydellinen meren herruus, täysin ylivoimainen laivasto. Joukkojen kuljetus ja varustelu olivat aina kokonaan sen käsissä. Jos Entente, joka vihasi meitä niin kuin vain porvaristo voi vihata sosialistista vallankumousta, olisi silloin voinut kutakuinkin menestyksellisesti heittää edes kymmenesosan sotavoimistaan meitä vastaan, niin olisi ollut aivan varmaa, että Neuvosto-Venäjän kohtalo olisi tullut ratkaistuksi ja se olisi ollut sama kuin Unkarin.

Miksi Entente ei siinä onnistunut? Se laski joukkojaan maihin Muurmanniin. Sotaretki Siperiaan suoritettiin Ententen joukkojen avulla, ja japanilaisten joukkojen hallussa on vielä nytkin kaukana Itä-Siperiassa kappale maata, ja koko Länsi-Siperiassa oli, joskin määrällisesti vähän, mutta oli kaikkien ententevaltojen joukkoja. Sitten ranskalaisia joukkoja nousi maihin Venäjän eteläosassa. Se oli kansainvälisen asioihimme sekaantumisen ensimmäinen vaihe, niin sanoakseni ensimmäinen yritys tukahduttaa Neuvostovalta joukoilla, joita Entente oli koonnut itseltään, s.o. edistyneimpien maiden työläisten ja talonpoikien avulla, ja nuo joukot olivat mainiosti varustettuja ja yleensä sotaretken teknillisessä ja aineellisessa varustamisessa ei ollut mitään, jota Entente ei olisi pystynyt tyydyttämään. Sen edessä ei ollut mitään esteitä. Miten sitten on selitettävissä, että tuo yritys epäonnistui! Se päättyi siihen, että Ententen piti viedä joukkonsa pois Venäjältä, sillä Ententen joukot osoittautuivat kyvyttömiksi taistelemaan vallankumouksellista Neuvosto-Venäjää vastaan. Tämä, toverit, on ollut meille

aina tärkein ja perusargumentti. Aivan vallankumouksen alusta lähtien olemme sanoneet, että me olemme kansainvälisen proletariaatin puolue, ja olkoon vallankumouksen vaikeudet kuinka suuria tahansa, ajan oloon ja ratkaisevimmallalla hetkellä maailman imperialismin sortamien työläisten kannatus ja solidaarisuus näyttävät voimansa. Meitä syytettiin tämän johdosta utooppisuudesta. Mutta kokemus on meille osoittanut, että joskaan ei aina eikä kaikkien proletariaatin esiintymisten varaan voida tehdä laskelmia, voimme kuitenkin sanoa, että näiden maailmanhistorian kahden vuoden aikana me olemme olleet tuhat kertaa oikeassa. Englantilaisien ja ranskalaisten yritys tukahduttaa Neuvosto-Venäjä omien joukkojensa avulla, yritys, jonka piti antaman heille varmasti mitä helpoimman voiton ja mitä lyhimmissä ajassa,— tuo yritys meni myttyyn: englantilaiset joukot poistuivat Arkangelista, kaikki ranskalaiset joukot, jotka olivat nousseet maihin etelässä, vietiin pois kotimaahansa. Ja nyt me tiedämme,— saarosta, meitä ympäröivästä saartorenkasta huolimatta meille kantautuu kuitenkin tietoja Länsi-Euroopasta, me saamme, tosin erillisinä numeroina, englantilaisia ja ranskalaisia lehtiä, joista saamme tietää, että englantilaisten sotamiesten kirjeitä Arkangelin alueelta on kuitenkin pääsyt Englantiin ja siellä on niitä julkaistu. Me tiedämme, että ranskalaisen, tov. Jeanne Labourbe'in nimi, Labourbe'in, joka lähti ranskalaisten työläisten ja sotamiesten keskuuteen tekemään työtä kommunistisessa hengessä ja joka ammuttiin Odessassa, että hänen nimensä on tullut tunnetuksi Ranskan koko proletariaatille ja muodostunut taistelutunnukseksi, siksi nimeksi, jonka ympärille Ranskan kaikki työläiset niin voimattomilta näyttäneistä ryhmäkuntalaisista syndikalismivirtauksista huolimatta ovat liittyneet noustakseen maailman imperialismia vastaan. Se, mitä tov. Radek kerran kirjoitti — onneksi hänet on, kuten tänään tiedotetaan, vapautettu Saksassa ja saamme luultavasti pian hänet nähdä —, että Ententen joukot eivät mahda mitään vallankumouspalon kuumentamalle Venäjän maaperälle, se, mikä näytti vain sanomalehtimiehen innostuksesta, on osoittautunut todeksi, toteutunut tarkalleen elämässä. Todellakin, meidän maaperällämme Englannin ja Ranskan työläiset ja talonpojat ovat osoittautuneet kykenemättömiksi taistelemaan meitä vastaan kaikesta

takapajuisuudestamme, taistelumme kaikesta vaikeudesta huolimatta. Tulos muodostui meille edulliseksi. Ensimmäisellä kerralla, kun meitä vastaan yritettiin lähettää massamäärin sotavoimia — ja ilman niitä ei voida voittaa —, oli tuloksena vain se, että englantilaiset ja ranskalaiset joukot toivat oikean luokkavaistonsa ohjaamina Venäjältä mukanaan sen saman bolshevismiruton, jota saksalaiset imperialistit ryhtyivät vastustamaan karkottamalla Berliinistä meidän lähettiläämme⁵⁷. He luulivat siten voivansa suojautua bolshevismirutolta, joka on levinnyt kaikkialle Saksaan työväenliikkeen voimistumisena. Tämä voitto, jonka me saimme pakottamalla korjaamaan pois englantilaiset ja ranskalaiset joukot, on tärkein Ententestä saamamme voitto. Me riistimme siltä sotilaat. Me vastasimme sen äärettömään sotilaalliseen ja teknilliseen ylivoimaan siten, että riistimme siltä tuon ylivoiman työtätekevien yksimielisellä esiintymisellä imperialistisia hallituksia vastaan.

Ja tämän yhteydessä ilmeni, kuinka pintapuolista ja hataraa on arvostella noita muka demokraattisia maita niiden tunnusmerkkien mukaan, joiden perusteella niitä tavallisesti arvostellaan. Niiden parlamenteissa on pysyvästi porvarillinen enemmistö. Sitä sanotaan siellä „demokratiaksi”. Kun pääoma on vallassa ja painaa kaiken alleen, käyttää yhä vieläkin sotasensuuria, sitä sanotaan siellä „demokratiaksi”. Sanoma- ja aikakauslehtien miljoonien numeroiden joukosta siellä tuskinpa löytyy mitätöntä osastakaan, jossa olisi sanottu edes sammaltaen jotain hyvää bolshevikeista. Siksi siellä sanotaan: „Me olemme suojattuja bolshevikeilta, meillä vallitsee järjestys”, jota siellä nimitetään „demokratiaksi”. Mutta kuinka saattoi käydä niin, että pieni osa englantilaisista sotamiehistä ja ranskalaisista matruuseista voi pakottaa Ententen viemään joukkonsa pois Venäjältä? Siinä on jotain takana. Siis kansanjoukot olivat jopa Englannissa, Ranskassa ja Amerikasakin puolellamme; siis koko tuo ulkokuori on petosta, kuten olivat aina sanoneet ne sosialistit, jotka eivät halunneet pettää sosialismia; porvarillinen parlamentarismi, porvarillinen demokratia, porvarillinen painovapaus ovat siis vain kapitalistien vapautta, vapautta lahjoa yleinen mielipide, painostaa sitä rahan koko voimalla. Niin olivat sosialistit aina puhuneet kunnes sitten imperialistinen sota

erotti heidät kansallisiin leireihin ja muutti sosialistien jokaisen kansallisen ryhmän maansa porvariston lakeijaksi. Niin puhuivat sosialistit ennen sotaa, niin puhuivat internationalistit ja bolshevikit aina sodan aikana — ja kaikki se osoittautui täydellisesti todeksi. Koko tuo ulko-kuori, koko tuo julkisivu on petosta, joka käy joukoille yhä ilmeisemmäksi. Kaikki siellä pitävät suurta ääntä demokraatismista, mutta maailman yhdessäkään parlamentissa ei ole rohjettu sanoa, että julistetaan sota Neuvosto-Venäjälle. Siksi havaitsemme monissa ranskalaisissa, englantilaisissa ja amerikkalaisissa lehdissä, joita olemme saaneet, lauseen: „Valtioiden päämiehet on asetettava syytteeseen perustuslain rikkomisesta sekä siitä, että käyvät sotaa Venäjää vastaan sotaa julistamatta”. Milloin, missä, mikä perustuslain pykälä, mikä parlamentti on antanut siihen luvan? Onko mistään saatu kokoon edustajia, vaikka ensin on pantu vankilaan kaikki bolshevikit ja bolshevismiin kalliistuvat, kuten ranskalainen lehdistö sanoo? Tuollaisissaakaan oloissa ei ole voitu sanoa parlamenteissa, että soditaan Venäjää vastaan. Juuri se oli syynä siihen, että Englannin ja Ranskan mainiosti aseistetut ja tappioita tuntemattomat joukot eivät voineet lyödä meitä ja poistui-ivat pohjoisesta, Arkangelista ja etelästä.

Tämä on ensimmäinen ja tärkein voittomme, sillä se ei ole vain sotilaallinen eikä oikeastaan lainkaan sotilaallinen voitto, vaan se on todellisuudessa sen työtätekevien kansainvälisen solidaarisuuden voitto, jonka nimessä me aloimme koko vallankumouksen ja johon viitaten sanoimme, että niin paljon kuin me joutunemmekin kokemaan, kiertämättömän kansainvälisen vallankumouksen kehitys korvaa kaikki nuo uhraukset satakertaisesti. Tämä ilmeni siinä, että sellaisella alalla kuin sotilaallisella alalla, jossa tärkein merkitys on raaoilla ja aineellisilla tekijöillä, me voitimme Ententen siten, että riistimme siltä sotamiehen pukuun puettut työläiset ja talonpojat.

Tämän ensimmäisen voiton jälkeen alkoi Ententen asioihimme sekaantumisen toinen kausi. Jokaisen kansan johdossa on ryhmä poliitikkoja, joilla on mainio kokemus, ja siksi he, hävittyään yrityksessään, panivat toiveensa toiseen käyttäen hyväkseen maailmanherruuttaan. Ei ole ainoatakaan maata, ei ole jäänyt enää ainoatakaan maapallon osasta, jossa englantilainen, ranskalainen ja ame-

rikkalainen finanssipääoma ei olisi tosiasiallisesti täydellisesti valtiaana. Tähän perustui se uusi yritys, jonka he tekivät pakottaakseen ne Venäjän ympärillä olevat pienet valtiot, joista monet vapautuivat ja saivat mahdollisuuden julistautua itsenäisiksi vasta sodan aikana — Puola, Eesti, Suomi, Gruusia, Ukraina y.m.,— yrittäessään pakottaa nämä pikkuvaltiot Englannin, Ranskan ja Amerikan rahan voimalla sotimaan Venäjää vastaan.

Toverit, ehkä muistatte, että kaikissa lehdissämme julkaistiin uutinen Englannin tunnetun ministerin Churchillin puheesta, jossa sanottiin, että Venäjälle hyökkää 14 valtiota ja että Pietari kukistuu syyskuuhun ja Moskova — joulukuuhun mennessä. Kuulin, että Churchill sitten kumosi tuon tiedon, mutta se oli lainattu ruotsalaisen „Folkets Dagblad Politiken” * lehden elokuun 25 pn numerosta. Ja vaikka tuon lähteen tiedotus olisikin virheellinen, tiedämme hyvin, että Churchillin ja englantilaisten imperialistien puuhut olivat nimenomaan sellaisia. Me tiedämme hyvin, että Suomea, Eestiä ja muita pieniä maita on painostettu kaikin tavoin, jotta nämä lähtisivät sotaan Neuvosto-Venäjää vastaan. Olen lukenut englantilaisen „Times” lehden ** — Englannin vaikutusvaltaisimman porvarillisen lehden — erään pääkirjoituksen niiltä ajoilta, jolloin tunnetusti Ententen varustamat, vaatettamat ja Ententen aluksilla kuljetetut Judenitshin joukot olivat muutaman virstan päässä Pietarista ja ne olivat vallanneet Detskoje Selon. Kirjoitus oli todellinen hyökkäyskirjoitus, jossa käytettiin kaikkia painostuskeinoja — sotilaallista, diplomaattista, historiallista painostusta. Englannin pääoma karkasi Suomen kimppuun ja esitti sille uhkavaatimuksen: „Koko maailma katsoo Suomeen”, sanoivat englantilaiset kapitalistit, „Suomen koko kohtalo riippuu siitä, käsittääkö se tehtävänsä, auttaako se vaimentamaan likaisen, samean, verisen bolshevismiaallon ja vapauttamaan Venäjän”. Ja tästä „suuresta ja siveellisestä” työstä, tästä „jalosta kulttuurin” asiasta Suomelle luvattiin niin ja niin monta miljoonaa puntia, niin ja niin suuri pala maata, niitä ja niitä hyvyyksiä. Ja mikä oli tulos? Oli aika, jolloin Judenitshin joukot olivat muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelin pohjoispuolella, jolloin pieninkin heille annettu

* — „Kansan Poliittinen Päivälehti”. *Toim.*

** — „Äjat”. *Toim.*

apu olisi ratkaissut nopeasti Pietarin kohtalon vihollistemme hyväksi mitä lyhimmissä ajassa ja mitättömän vähäisin uhrein.

Entente painosti Suomea koko voimallaan, ja Suomi on sille velassa korviaan myöten. Eikä vain velassa: ilman noiden maiden apua se ei tule toimeen kuukauttakaan. Kuinka saattoi tapahtua sellainen „ihme”, että voitimme otellessamme tuollaista vihollista vastaan? Ja mehän voitimme ottelun. Suomi ei lähtenyt sotaan, ja sekä Judenitsh että Denikin lyötiin hetkellä, jolloin niiden yhteinen taistelu olisi johtanut mitä varmimmin, mitä nopeimmin koko taistelun ratkeamiseen maailman kapitalismin hyväksi. Me voitimme maailman imperialismin kanssa syntyneen ottelun eduksemme tässä mitä vakavimmassa ja vaikeimmassa koetuksessa. Kuinka me sen voitimme? Kuinka sellainen „ihme” saattoi tapahtua? Näin kävi siksi, että Entente perusti laskelmansa siihen, mihin kaikki muutkin kapitalistiset valtiot, yksinomaan ja täydellisesti petokseen ja painostukseen, ja siksi se aiheutti jokaisella toimenpiteellään sellaista vastarintaa itseään vastaan, että siitä oli meille etua. Me olimme heikosti aseistautuneita, näännyksissä ja sanoimme suomalaisille työläisille, jotka Suomen porvaristo oli nujertanut: „Teidän ei pidä sotia meitä vastaan”. Entente oli vastassamme koko asevoimineen, kaikessa näennäisessä mahtavuudessaan, kaikkine elintarvikkeineen, joita se saattoi antaa noille maille, ja vaati näitä maita sotimaan meitä vastaan. Me voitimme tuon ottelun. Me voitimme sen siksi, että Ententellä ei enää ollut omia joukkoja, joita se olisi voinut lähettää meitä vastaan, sen piti toimia pikkukansojen voimilla, mutta pikkukansat, ei vain työläiset ja talonpojat, vaan myös huomattava osa porvaristosta, joka oli nujertanut työväenluokan, eivät loppujen lopuksi lähteneet meitä vastaan.

Kun Ententen imperialistit puhuivat demokratiasta ja itsenäisyydestä, niin noilla kansoilla oli rohkeutta, Ententen kannalta rohkeutta, mutta meidän kannaltamme tyhmyyttä, ottaa nuo lupaukset todesta ja käsittää itsenäisyys todelliseksi itsenäisyydeksi eikä englantilaisten ja ranskalaisten kapitalistien rikastumiskeinoksi. Ne luulivat, että demokratia merkitsee vapaata elämää eikä sitä, että kaikki amerikkalaiset miljardöörit saavat ryöstää niiden maita ja jokainen aatelisupseeri käyttäytyä kuin halunkki ja muuttua jul-

keaksi keinottelijaksi, joka muutaman sadan prosentin liikevoitoista on valmis mitä likaisimpiin tekoihin. Juuri siksi me voitimme! Painostaessaan näitä pieniä maita, kaikkia näitä 14 maata, Entente kohtasi vastarintaa. Suomen porvaristo, joka valkoisella terrorilla nujersi kymmeniä tuhansia suomalaisia työläisiä ja tietää, ettei sitä unohdeta ja ettei enää ole sitä saksalaista pistintä, joka antoi sille mahdollisuuden niin menetellä,— tämä Suomen porvaristo vihaa bolshevikkeja niin kovin kuin saalistaja voi vihata työläisiä, jotka ovat karistaneet sen niskoiltaan. Silti tuo Suomen porvaristo päätteli itsekseen: „Jos noudatamme Ententen ohjeita, niin se merkitsee, että toiveemme itsenäisyyden saavuttamisesta eivät toteudu”. Ja tämän itsenäisyyden antoivat heille bolshevikit marraskuussa 1917, jolloin Suomessa oli porvarillinen hallitus. Näin muodoin Suomen porvariston laajojen piirien mielipide oli horjuva. Me voitimme Ententen kanssa käymämme ottelun siksi, että se rakensi laskelmansa pienten kansakuntien varaan ja samalla sysäsi ne luotaan.

Tämä kokemus vahvistaa oikeaksi suuressa, maailmanhistoriallisessa mitassa sen, mitä olemme aina puhuneet. Maailmassa on kaksi voimaa, jotka voivat määrätä ihmiskunnan kohtalot. Toinen voima on maailman kapitalismi, ja jos se voittaa, niin se osoittaa tuon voimansa loputtomilla petomaisuuksilla — tämä käy ilmi jokaisen pienen kansakunnan kehityksen historiasta. Toinen voima on maailman proletariaatti, joka taistelee sosialistisen vallankumouksen suorittamiseksi proletariaatin diktatuurin avulla, jota se nimittää työväen demokratiaksi. Horjuvat ainekset meillä Venäjällä samoin kuin pikkumaiden porvaristokaan eivät uskoneet meitä, vaan julistivat meidät utopisteiksi tai rosvoiksi ellei pahemmiksikin, sillä ei ole sellaista tolkutonta ja hirviömäistä syytöstä, jota meitä vastaan ei olisi nostettu. Mutta kun tuli tiukka paikka: lähteäkö Ententen mukaan, auttaako sitä bolshevikkien kuristamisessa vai auttaako bolshevikkeja olemalla puolueeton, niin osoittautui, että olimme voittaneet ottelun ja saimme puolueettomuuden. Vaikka meillä ei ollut mitään sopimuksia, jota vastoin Englannilla, Ranskalla ja Amerikalla oli jos jonkinlaisia vekseleitä, sopimuksia, niin silti pikkumaat menettelivät niin kuin me halusimme, ei siksi, että Puolan, Suomen, Liettuan ja Latvian porvaristolle oli

mieluisaa harjoittaa politiikkaansa ilman muuta bolshevikien hyväksi,— se on tietysti pötyä,— vaan siksi, että me olimme oikeassa maailmanhistoriallisten voimien arvioimisessamme: voiton saa joko petomainen pääoma ja silloin, olkoon kysymyksessä kuinka demokraattinen tasavalta hyvänsä, se tulee kuristamaan maailman kaikkia pieniä kansoja, tai voiton saa proletariaatin diktatuuri — ja vain siinä on kaikkien työtätekevien ja kaikkien pienten, poljettujen ja heikkojen kansojen toivo. Osoittautui, että me olimme oikeassa paitsi teoriassa, myös maailmanpolitiikan käytännössä. Kun meillä alkoi tuo ottelu Suomen ja Eestin sotavoimista, niin me voitimme tuon ottelun, vaikka ne olisivat voineet murskata meidät mitättömän pienillä voimilla. Huolimatta siitä, että Entente heitti vaakalaudalle kaiken finanssipainostuksensa, sotilasmahtinsa ja elintarvikekuljetustensa tavattoman voiman pakottaakseen Suomen alkamaan sodan, me sittenkin voitimme tuon ottelun.

Toverit, tämä oli kansainvälisen asioihimme sekaantumisen toinen etappi, tämä oli toinen maailmanhistoriallinen voittomme. Ensiksi voitimme Englannilta, Ranskalta ja Amerikalta niiden työläiset ja talonpojat. Nuo joukot eivät voineet taistella meitä vastaan. Toiseksi voitimme niiltä nämä pienet maat, jotka kaikki ovat meitä vastaan ja joissa kaikissa on porvarillinen valta eikä Neuvostovalta. Ne noudattivat meidän suhteemme ystävällistä puolueettomuutta ja asettuivat vastustamaan maailmanmahtavaa Ententeä, sillä Entente oli saalistaja, joka halusi nujertaa nuo maat.

Tässä kävi kansainvälisessä mitassa samoin kuin kävi siperialaiselle talonpojalle, joka luotti Perustavaan kokoukseen, auttoi eserriä ja menshevikkejä yhtymään Koltshakiin ja lyömään meitä. Kun hän kokemuksestaan näki, että Koltshak on tilanherrojen ja kapitalistien mitä riistohenkisimmän ja rosvomaisimman, tsarismiakin pahemman diktatuurin edustaja, niin silloin hän järjesti Siperiassa valtaavan kapinasarjan, josta olemme saaneet tarkkoja tietoja tovereilta ja joka on meille nyt takeena koko Siperian palauttamisesta — tällä kertaa tietoisesta. Samoin kuin tapahtui siperialaiselle talonpojalle, niin kehittymätön ja poliittisesti tietämätön kuin hän olikin, samoin tapahtui nyt laajemmassa mitassa, maailmanhistoriallisessa mitassa kaikille pienille kansakunnille. Ne vihasivat bolshevikkeja,

eräät niistä nujersivat verisesti bolshevikkeja raivokkaan valkoisen terrorin avulla, mutta kun ne saivat nähdä „vapauttajat”, englantilaiset upseerit, niin ne käsittivät, mitä englantilainen ja amerikkalainen „demokratia” merkitsee. Kun Englannin ja Amerikan porvariston edustajat ilmaantuivat Suomeen ja Eestiin, niin he alkoivat kuristaa näitä röyhkeämmin kuin venäläiset imperialistit — röyhkeämmin siksi, että venäläiset imperialistit edustivat vanhaa aikaa eivätkä osanneet kunnolla kuristaa, mutta nämä miehet osaavat kuristaa ja kuristavat loppuun asti.

Juuri siksi tämä toisella etapilla saatu voitto on paljon kestävämpi kuin miltä nyt näyttää. En lainkaan liioittele ja katson liioittelun sangen vaaralliseksi. En vähääkään epäile, että Entente yrittää vastaisuudessakin usuttaa kimpuumme yhtä tai toista pientä naapurivaltiotamme. Näitä yrityksiä tullaan tekemään, sillä pikkuvaltiot ovat kokonaan riippuvaisia Ententestä, sillä kaikki nuo puheet vapaudesta, itsenäisyydestä ja demokratiasta ovat pekkää ulkokultaisuutta, ja Entente voi pakottaa ne vielä kerran nostamaan kätensä meitä vastaan. Mutta jos kerran tuo yritys epäonnistui niin otollisella ajankohdalla, jolloin meitä vastaan oli kovin helppo taistella, niin voidaan mielestäni varmuudella sanoa: tässä suhteessa suurin vaikeus on jo varmasti ohi. Me voimme sanoa näin vähääkään liioittelematta ja täysin tietoisina siitä, että Ententellä on valtava ylivoima. Voittomme on kestävä. Yrityksiä tulee olemaan, mutta me torjumme ne helpommin, sillä pikkuvaltiot, niin porvarillinen kuin niiden järjestelmä onkin, ovat vakuuttuneet kokemuksestaan, ei teoreettisesti — teorisoimaan nuo herrat eivät pysty —, että Entente on röyhkeämpi ja saaliinhimoisempi peto kuin miltä näyttävät heistä bolshevikit, joilla koko Euroopassa pelotellaan lapsia ja sivistyneitä poroporvareita.

Mutta voittomme eivät rajoitu tähän. Ensinnäkin voittomme puolellemme Ententen työläiset ja talonpojat, toiseksi saimme Ententen orjuuttamat pikku kansat noudattamaan puolueettomuutta ja kolmanneksi olemme alkaneet voittaa Ententeltä sen omissa maissa pikkuporvaristoa ja sivistyneistöä, jotka olivat ennen täydellisesti meitä vastaan. Tämän todisteeksi viittaan „L'Humanité” lehden * lokakuun

* -- „Ihmiskunta”. *Toim.*

26 pn numeroon, joka on käsissäni. Tämä lehti, joka on kuulunut aina II Internationaleen, oli sodan aikana hillittömän shovinistinen, oli meidän menshevikkimme ja oikeistooserriemme kaltaisten sosialistien kannalla ja on aina tähän saakka esittänyt sovittelijan osaa,— tämä lehti sanoo, että se on vakuuttunut työläisten mielialan muutoksesta. Se ei ole havainnut sitä Odessassa, vaan Pariisin kaduilla ja Pariisissa pidetyissä kokouksissa, missä työläiset eivät ole antaneet niiden puhua, jotka ovat rohjenneet sanoa sanan bolshevistikista Venäjää vastaan. Poliitikkoina, jotka monien vallankumousten kulussa ovat oppineet yhtä ja toista, ja henkilöinä, jotka tietävät, mitä kansanjoukot merkitsevät, he eivät uskalla puoltaa sanallakaan sekaantumista, vaan kaikki puhuvat sitä vastaan. Mutta ei siinä kaikki. Paitsi sitä, että niin puhuvat sosialistit (he nimittävät itseään sosialisteiksi, mutta me olemme kauan tietäneet, millaisia sosialisteja he ovat), samassa „L'Humanité” lehden lokuun 26 pn numerossa, jota siteerasin, on julkaistu hyvin monien ranskalaisen sivistyneistön, Ranskan yleisen mielipiteen edustajain julkilausuma. Tuosta julkilausumasta, jossa ensimmäisenä on Anatole Francen allekirjoitus ja jossa on Ferdinand Buissonin allekirjoitus, luin 71 koko Ranskassa tunnetun porvarillisen sivistyneistön edustajan nimeä, ja he sanovat vastustavansa Venäjän asioihin sekaantumista, sillä kulttuurin ja sivistyksen kannalta ei voida sallia saartoa, nälkäkuoleman soveltamista, minkä takia sortuvat lapset ja vanhukset, he sanovat, etteivät voi sietää sitä. Ja tunnettu ranskalainen historiantutkija Aulard, joka on läpeensä porvarismielinen, sanoo kirjeessään: „Ranskalaisena olen bolshevikkien vihollinen, ranskalaisena olen demokratian kannattaja, olisi naurettavaa epäillä minua päinvastaisesta, mutta kun luen, että Ranska kehottaa Saksaa osallistumaan Venäjän saartoon, kun luen, että Ranska ehdottaa sellaista Saksalle, niin tunnen häpeänpunan nousevan kasvoilleni”. Tämä ehkä on pelkkä sivistyneistön edustajan muodollinen tunteenilmaisu, mutta voidaan sanoa, että se on kolmas voitto, jonka olemme saavuttaneet imperialistisesta Ranskasta itse Ranskassa. Juuri sitä todistaa tuo esiintyminen, sellaisenaan häilyvä ja surkea esiintyminen sen sivistyneistön taholta, joka, kuten olemme nähneet kymmenien ja satojen esimerkkien valossa, voi pitää miljoona kertaa suurempaa ääntä kuin

mitä sillä on voimaa, mutta jolle on ominaista olla hyvänä ilmapuntarina, antaa osoitus siitä, mihin suuntaan kallistuu pikkuporvaristo, antaa osoitus siitä, mihin suuntaan kallistuu yleinen mielipide, joka on läpeensä porvarillista. Jos kerran Ranskassa, jossa ainoakaan porvarillinen lehti ei kirjoita meistä muuta kuin silkkaa valhetta, olemme saavuttaneet sellaisen tuloksen, niin voimme sanoa: näyttää siltä, että Ranskassa alkaa toinen Dreyfusin juttu, mutta paljon suurempi. Silloin porvarillinen sivistyneistö taisteli klerikaalista ja sotilaallista taantumusta vastaan, työväenluokka ei silloin voinut katsoa tuota asiaa omakseen, silloin ei ollut objektiivisia edellytyksiä, ei ollut sitä syvällistä vallankumouksellista mielialaa kuin nyt. Entä nykyisin? Jos kerran nyt kun mitä hillittömän taantumus on vasta hiljattain saanut vaalivoiton ja kun Ranskassa vallitsee nykyinen bolshevikivastainen komento, Ranskan porvarillinen sivistyneistö sanoo häpeävänsä liittoa, minkä pataantumuksellinen Ranska on tehnyt patataantumuksellisen Saksan kanssa Venäjän työläisten ja talonpoikain kuristamiseksi nälän avulla, niin voimme sanoa: toverit, tämä on kolmas ja mitä huomattavin voitto. Ja haluaisinpa nähdä, kuinka herrat Clemenceau, Lloyd George ja Wilson saavat valtion sisäisen tilanteen ollessa tällaisen toteutuksi suunnitelmansa uusista hyökkäyksistä Venäjän kimppeun, joista he haaveilevat. Yrittäkää, herrat! (S u o s i o n s o i t u k s i a.)

Toverit, toistan vielä, että olisi mitä suurin virhe tehdä tästä liian varomattomia johtopäätöksiä. Epäilemättä he tulevat tekemään uusia yrityksiä. Mutta olemme aivan varmoja siitä, että nuo yritykset menevät myttyyn, tehtäköön ne kuinka suurin voimin hyvänsä. Me voimme sanoa, että kansalaissota, jota olemme käyneet sellaisin äärettömän uhrauksin, on ollut voittoisaa. Se on ollut voittoisaa paitsi Venäjän mitassa, myös maailmanhistoriallisessa mitassa. Jokaisen johtopäätöksen, jonka olen teille esittänyt, olen tehnyt sodan perusteella. Juuri siksi, toistan sen vielä, uudet yritykset on tuomittu epäonnistumaan, sillä he ovat tulleet paljon heikommiksi kuin mitä olivat ennen, jota vastoin me olemme tulleet paljon voimakkaammaksi voitettuamme Koltshakin ja Judenitshin ja alettuamme saavuttaa voittoja Denikinistä, jotka näyttävät muodostuvan täydelliseksi voitoksi. Eikö Koltshak saanut apua tuolta

maailmanmahtavalta Ententeltä? Eivätkö Uralin ja Siperian talonpojat, jotka Perustavan kokouksen vaaleissa valitsivat prosentuaalisesti vähiten bolshevikkeja, eivätkö he kaikki kannattaneet Perustavan kokouksen rintamaa, joka silloin oli menshevikkien ja eserrien rintama, eivätkö he olleet parasta kommunisteja vastustavaa ihmisainesta? Eikö Siperia ollut maa, jossa ei ole ollut tilanherrojen maanomistusta ja jossa me emme voineet heti auttaa talonpoikaisjoukkoja siten kuin autoimme kaikkia muita Venäjän talonpoikia? Mitä siis Koltshakilta puuttui, kun se ei voinut meitä voittaa? Puuttui se, mikä puuttuu kaikilta imperialisteilta. Hän pysyi riistäjänä, hänen oli toimittava maailmansodan jälkeisissä oloissa, jolloin demokratiasta ja vapaudesta saatettiin vain jaaritella ja jolloin oli mahdollista vain jompikumpi diktatuuri: joko riistäjien diktatuuri, jotka puolustavat raivokkaasti omia etuoikeuksiaan ja ilmoittavat, että on maksettava pakkovero niistä vekseleistä, joiden perusteella he haluavat nylkeä miljardeja kaikilta kansoilta, tai työläisten diktatuuri, jotka taistelevat kapitalistien valtaa vastaan ja haluavat taata pysyvästi työtätekevien vallan. Vain siksi Koltshak kukistui. Juuri sillä tavalla, eikä äänestyslipulla — sekään ei tietenkään tietyissä oloissa ole huono keino —, ratkaisi Siperian ja Uralin talonpoika todellisuudessa kohtalonsa. Hän oli tyytymätön bolshevikkeihin kesällä 1918. Hän näki, että bolshevikit pakottavat luovuttamaan viljaylijäämät maksamatta keinotteluhintaa, ja hän meni Koltshakin puolelle. Nyt hän on katsellut, vertaillut ja tullut toisenlaiseen johtopäätökseen. Kaikesta siitä tieteestä huolimatta, jota hänelle opetettiin, hän on käsittänyt, tullut oman kokemuksensa perusteella tietämään sen, mitä monet eserrät ja menshevikit eivät halua tieteestä käsittää (s u o s i o n o s o i t u k s i a), sen, että voi olla vain kaksi diktatuuria, että on valittava joko työläisten diktatuuri — ja se merkitsee, että autetaan kaikkia työtätekeviä karistamaan harteiltaan riistäjien ies — tai riistäjien diktatuuri. Me voitimme talonpoijan puolellemme, me todistimme käytännössä, joka on ollut mitä raskainta ja jossa on esiintynyt ennen kuulumattomia vaikeuksia, että me, työväenluokan edustajat, kykenemme johtamaan talonpoikaistoa paremmin ja menestyksellisemmin kuin mikään muu puolue. Muut puolueet syyttävät meitä mielellään siitä, että käymme talonpoikaistoa vastaan taistelua emmekä

osaa solmia sen kanssa oikeaa sopimusta, ja kaikki ne tarjoutuvat tekemään hyviä ja jaloja palveluksia meidän ja talonpoikien sovittamiseksi. Kiitämme nöyrimmästi, herrat, mutta emme usko, että te teette sen. Mutta itse puolestamme olemme jo kauan sitten todistaneet pystyvämme siihen. Me emme maalailleet talonpojalle sellaisia ruusuisia kuvia, että hän voi vapautua kapitalistisesta yhteiskunnasta ilman työväenluokan rautaista kuria ja lujaa valtaa, että pelkkä äänestyslippujen kokoaminen ratkaisee maailmanhistoriallisen kysymyksen, pääomanvastaisen taistelun. Me sanoimme suoraan: diktatuuri on ankara, raskas ja jopa verinen sana, mutta me sanoimme, että työläisten diktatuuri takaa hänelle riistäjien ikeen suistamisen, ja me olimme oikeassa. Saatuaan kokea käytännössä kumpaakin diktatuuria talonpoika valitsi työväenluokan diktatuurin ja on kannattava sitä vastaisuudessaakin täydelliseen voittoon saakka. (Suosionosoituksia.)

Toverit, siitä, mitä olen puhunut kansainvälisistä voitoistamme, johtuu — ja tätä ei luullakseni tarvitse pitemmästi selitellä —, että meidän täytyy mahdollisimman asiallisesti ja rauhallisesti toistaa rauhantarjouksemme. Meidän on tehtävä näin siksi, että olemme tehneet sellaisen tarjouksen jo monta kertaa. Ja joka kerta kun olemme sen tehneet, me olemme voittaneet jokaisen valistuneen ihmisen, jopa vihollisemmekin silmissä, ja tuon valistuneen ihmisen kasvoille on ilmaantunut häpeänpuna. Niin oli asia kun täällä kävi Bullitt, kun tov. Tshitsherin otti hänet vastaan, kun hän keskusteli Tshitsherinin ja minun kanssani ja kun me muutamassa tunnissa solmimme alustavasti rauhan-sopimuksen. Ja hän vakuutti meille (nuo herrat kerskailevat mielellään), että Amerikka on kaikki kaikessa, ja kukapa ottaisi lukuun Ranskaa Amerikan voiman rinnalla? Mutta kun olimme allekirjoittaneet sopimuksen, niin sekä Ranskan että Englannin ministerit tekivät tällaisen eleen. (Lenin tekee paljonpuhuvan eleen jalallaan. Naurua.) Bullittille jäi tyhjänpäiväinen paperi ja hänelle sanottiin: „Kuka olisi voinut luulla, että sinä olet niin naiivi, niin tyhmä, että uskoit Englannin ja Ranskan demokraattisuuteen!”. (Suosionosoituksia.) Nyt kuitenkin olen tästä samasta numerosta saanut lukea Bullittin kanssa tehdyn sopimuksen täydellisen tekstin ranskankielisenä,— ja se on julkaistu myös kaikissa

Englannin ja Amerikan lehdissä. Tuloksena on, että he esittäytyivät koko maailmalle veijareina tai pojankloppeina — valitkoot itse, kumpina! (Suosionosoituksia.) Mutta jopa pikkuporvaristonkin, jopa vähänkin valistuneen porvariston koko myötätunto, porvariston, joka muistaa, että sekin taisteli aikoinaan omia tsaarejaan ja kuninkaitaan vastaan, on meidän puolellamme, sillä me allekirjoitimme asiallisesti mitä raskaimmat rauhanehdot ja sanoimme: „Me pidämme työläistemme ja sotilaidemme verta tavattoman kallisarvoisena; me maksamme teille, kuten kauppiaille, raskaan pakkoveron rauhasta; me suostumme raskaaseen pakkoveroonkin säilyttääksemme työläisten ja talonpoikain hengen”. Siksi arvelen, ettei meillä ole syytä paljoo puhumiseen, ja selostuksen lopussa luen teille päätöslauselmaehdotuksen, joka on ilmaiseva Neuvostojen edustajakokouksen nimessä horjumattoman tahtomme noudattaa rauhanpolitiikkaa. (Suosionosoituksia.)

Nyt haluaisin siirtyä selostuksessani kansainvälisistä ja sotilaallisista kysymyksistä poliittiseen puoleen.

Olemme saavuttaneet Ententestä kolme sangen suurta voittoa, eivätkä ne ole suinkaan vain sotilaallisia voittoja. Ne ovat työväenluokan diktatuurin saavuttamia voittoja, ja jokainen tällainen voitto on lujittanut asemaamme, mikä ei johdu vain siitä, että vihollisemme on heikennyt ja jäänyt vaille sotavoimia,— kansainvälinen asemamme on lujittunut siksi, että olemme voittaneet koko työtätekevän ihmiskunnan ja jopa monien porvaristonkin edustajain silmissä. Ja tässä mielessä ne voitot, jotka saavutimme Koltshakista ja Judenitshista ja joita nykyisin saavutamme Denikinistä, tekevät meille mahdolliseksi voittaa edelleenkin rauhanomaista tietä myötätuntoa puolellemme varmasti paljon laajemmassa mitassa kuin tähän asti.

Meitä on aina syytetty terrorismista. Se on tavanomainen syytös, joka ei häviä lehdistön palstoilta. Tämän syytöksen mukaan me olemme ottaneet terrorismin periaatteeksi. Me vastaamme siihen: „Te ette itsekään usko sellaista parjausta todeksi”. Sama historiantutkija Aulard, joka kirjoitti kirjeen „L'Humanité” lehteen, kirjoittaa: „Olen opiskellut historiaa ja opettanut sitä. Kun luen, että bolshevikit ovat pelkästään epäsikiöitä, hirviöitä ja pelätyksiä, niin sanon: samaa kirjoitettiin Robesbierresta ja Dantonista. Täten”, hän sanoo, „en lainkaan vertaa nykyisiä venäläisiä näihin

suurmiehiin, en suinkaan; heissä ei ole mitään yhtäläistä. Mutta historiantutkijana sanon, että eihän jokaiseen huhuun saa uskoa". Kun porvarillinen historiantutkija alkaa puhua noin, niin huomaamme, että sekin valhe, jota meistä levitetään, alkaa hälvetä. Me sanomme: meidät pakotettiin terroriin. Unohdetaan, että terrorismin aiheutti maailmanmahtavan Ententen maahankarkaus. Eikö se ole terroria, kun koko maailman laivasto on saartamassa nälkää kärsivää maata? Eikö se ole terroria, kun ulkomaalaiset edustajat diplomaattisen koskemattomuuden varjolla järjestävät valkokaartilaiskapinoita? Täytyyhän asioita tarkastellessa käyttää edes vähän järkeä. Täytyyhän ymmärtää, että vallankumouksen tukahduttamiseksi maailman imperialismi on pannut kaikkensa peliin, ettei se kaihda mitään ja sanoo: „Yhdestä upseerista yksi kommunisti, ja me voitamme!” Ja he ovat oikeassa. Jos olisimme koettaneet vaikuttaa noihin sodan villitsemiin maailman saalistajien luomiin sotilajoukkoihin sanojen avulla, vakuuttamalla, jotenkin muuten kuin terrorin avulla, niin emme olisi kestäneet kahtakaan kuukautta, olisimme olleet tomppeleita. Terroriin meidät pakotti Ententen terrorismi, maailmanmahtavan kapitalismin terrori, kapitalismin, joka on kuristanut ja kuristaa työläisiä ja talonpoikia ja tuomitsee heidät nälkäkuolemaan siksi, että he taistelevat maansa vapauden puolesta. Ja jokainen voittomme taistelussa, jota käymme tuota terrorin alkusyytä ja syytä vastaan, johtaa välttämättömästi ja varmasti siihen, että alamme tulla hallinnassamme toimeen ilman tätä vakuutus- ja vaikutuskeinoa.

Sen, mitä sanomme terrorismista, me sanomme myös suhtautumisestamme kaikkiin häilyviin aineksiin. Meitä syytetään, että olemme luoneet tavattoman vaikeat olosuhteet keskikerrokselle, porvarilliselle sivistyneistölle. Me sanomme: imperialistinen sota oli imperialistisen politiikan jatkamista, siksi se aiheutti vallankumouksen. Imperialistisen sodan aikana kaikki tajusivat, että porvaristo käy sotaa omien saalistuspyrkimystensä vuoksi, että tässä sodassa kansa tuhoutuu, mutta porvaristo rikastuu. Tämä on läpikäyvänä perusmotiivina porvariston politiikassa kaikissa maissa, ja se vie ja saattaa sen lopulta tuhoon. Meidän sotamme on sitä vastoin vallankumouspolitiikan jatkamista, ja jokainen työläinen ja talonpoika tietää, ja ellei tiedä, niin vaistoaa ja näkee, että tämä on sotaa, jota

käydään puolustukseksi riistäjiä vastaan, sotaa, joka vaatii eniten uhreja työläisiltä ja talonpojilta, mutta joka ei epäröi vaatia noita uhreja muilta luokilta. Me tiedämme, että se on näille raskaampaa kuin työläisille ja talonpojille, sillä ne kuuluivat etuoikeutettuun luokkaan. Mutta me sanomme, että kun kysymyksessä on miljoonien työtätekevien vapauttaminen riistosta, niin sellainen hallitus, joka epäröisi vaatia uhreja muilta luokilta, ei olisi sosialistinen, vaan petturihallitus. Kun olemme sälyttäneet taakkaa keskiluokille, niin olemme tehneet sen siksi, että ententevaltojen hallitukset saattoivat meidät ennen kuulumattoman vaikeisiin oloihin. Ja jokaisen voittomme seurauksena on — sen me näemme vallankumouksemme antamasta kokemuksesta, en vain voi pysähtyä tarkastelemaan asiaa yksityiskohtaisesti —, että epäröityään ja yritettyään moneen kertaan palata takaisin yhä useammat ja useammat horjuvien ainesten edustajat vakuuttuvat siitä, ettei todellakaan ole muuta valittavissa kuin joko työtätekevien diktatuuri tai riistäjien valta. Mikäli näillä aineksilla on ollut vaikeita aikoja, niin siihen ei ole syypää bolshevistinen valta, vaan valkokaartilaiset ja Entente, joiden voittaminen on näiden kaikkien luokkien aseman parantamisen tehokas ja varma edellytys. Tässä yhteydessä, toverit, siirtyessäni käsittelemään maamme sisäpolitiikassa saamiamme opetuksia, haluaisin lausua muutaman sanan siitä, mikä merkitys on sodalla.

Meidän sotamme on vallankumouksen politiikan jatkamista, riistäjien, kapitalistien ja tilanherrojen kukistamista tarkoittavan politiikan jatkamista. Siksi sotamme, niin tavattoman raskasta kuin se onkin, saa työläiset ja talonpojat suhtautumaan meihin myötätuntoisesti. Sota ei ole vain politiikan jatkamista, se on myös politiikan summearaamista, politiikan oppimista tässä ennen kuulumattoman raskaassa sodassa, johon tilanherrat ja kapitalistit ovat meidät maailmanmahtavan Ententen avulla pakottaneet. Tässä tulessa työläiset ja talonpojat ovat oppineet paljon. Työläiset ovat oppineet käyttämään valtiovaltaa, tekemään jokaisesta edistysaskeleesta propagandan ja valistuksen lähteen, tekemään tämän Punaisen Armeijan, jossa enemmistö on talonpoikia, talonpoikaiston valistamisen välikappaleeksi, tekemään Punaisen Armeijan porvarillisten spesialistien käyttämisen välikappaleeksi. Me tiedämme,

että näiden porvarillisten specialistien valtaenemmistö on meitä vastaan — ja niiden valtaenemmistön täytyykin olla meitä vastaan —, sillä tässä tulee esiin heidän luokkaolemuksensa, ja sen suhteen meillä ei voi olla mitään epävarmuutta. Sadat ja tuhannet tällaiset specialistit ovat pettäneet meitä, mutta kymmenet tuhannet ovat palvelleet meitä yhä uskollisemmin, sillä heidät vedettiin puolellemme itse taistelun kulussa, sillä se vallankumouksellinen innostus, joka on saanut ihmeitä aikaan Punaisessa Armeijassa, johtui siitä, että me palvelimme ja ajoimme työläisten ja talonpoikien etuja. Sillä seikalla, että työläiset ja talonpojat toimivat yksimielisenä joukkona, tietäen, minkä puolesta he taistelevat, oli oma vaikutuksensa, ja yhä useammat ja useammat niistä, jotka siirtyivät väliin tiedottomastikin toisesta leiristä meidän puolellemme, ovat joko muuttuneet tai muuttumassa tietoisiksi kannattajiksemme.

Toverit, nyt tehtävämme on käyttää sotilaallisessa toiminnassa saamaamme kokemusta rauhanomaisen rakennustyön alalla. Mikään muu ei ilahduta meitä enemmän eikä anna suurempaa aiheita tervehtiä Neuvostojen VII yleisvenäläistä edustajakokousta käännekohtana Neuvosto-Venäjän historiassa kuin se, että kansalaissodat, joita olemme käyneet, ovat pääosaltaan jo ohi ja edessämme on rauhanomaisen rakennustyön päävaihe, rakennustyön, joka kiinnostaa meitä kaikkia, jota me tahdomme, jota meidän tulee tehdä ja jolle me omistamme kaikki voimamme ja koko elämämme. Sodan raskaiden koettelemusten perusteella voimme nyt sanoa, että sotilaallisessa ja kansainvälisessä suhteessa me olemme suurin piirtein voittaneet. Eteemme avautuu rauhanomaisen rakennustyön tie. On tietenkin muistettava, että vihollinen vaanii meitä joka askeleella ja tekee vielä lukuisia yrityksiä kaataakseen meidät kaikilla sen käytettävissä olevilla keinoilla: väkivallalla, petoksella, lahjomisella, salaliitoilla y.m.s. Tehtävämme on käyttää nyt hyväksemme kaikkea sotilaallisella alalla saamaamme kokemusta rauhanomaisen rakennustyön peruskysymysten ratkaisemisessa. Mainitsen nämä peruskysymykset. Niitä on ennen kaikkea *elintarvikekysymys, viljakysymys*.

Olemme käyneet mitä vaikeinta taistelua ennakkoluuloja ja totunnaisuuksia vastaan. Talonpoika on toisaalta

raataja, joka oli kymmeniä vuosia tilanherran ja kapitalistin sorrettavana ja joka sorrettuna ihmisenä vaistoaa heidät pedoiksi, jotka eivät kaihda vuodattaa verta vaikka kuinka paljon päästäkseen jälleen valtaan. Mutta toisaalta talonpoika on omistaja. Hän tahtoo myydä viljansa vapaasti, hän haluaa „kauppavapautta”, hän ei käsitä, että viljanmyyntivapaus nälkäänäkevässä maassa on keinotteluvapautta, pohattojen rikastumisvapautta. Ja siksi sanomme: siihen me emme koskaan suostu, ennen kaadumme paikallemme kuin annamme siinä periksi.

Kuten tiedämme, tällä alalla me harjoitamme sellaista politiikkaa, että työläiset taivuttelevat talonpoikia luovuttamaan viljan velaksi, sillä paperipala ei ole viljan ekvivalentti, sen vastike. Talonpoika antaa meille viljaa kiinteisiin hintoihin, mutta ei saa tavaroita, koska meillä ei niitä ole, vaan värillisiä papereita. Hän antaa viljaa velaksi, ja me sanomme: „Jos olet työtätekevä, niin voitko väittää, ettei se ole oikeudenmukaista. Kuinka voisit olla myöntämättä sitä, että viljaylijäämät täytyy antaa velaksi kiinteisiin hintoihin eikä myydä keinottelutietä, sillä keinottelu on kapitalismiin palaamista, riistoon palaamista, siihen palaamista, jota vastaan olemme taistelleet?”. Se on kovin vaikeaa, siinä meillä oli suurta horjuntaa. Monia askelia olemme ottaneet ja otamme tunnustellen, mutta pääpiirteisen kokemuksen olemme saaneet. Kun kuulette tov. Tsjurupan tai muiden elintarvikealan työntekijäin selostukset, niin havaitsette, että tähän luovutusvelvollisuuteen — kun valtio sanoo talonpojille, että heidän on annettava viljaa velaksi —, tähän luovutusvelvollisuuteen talonpojat tottuivat, että meillä on tietoja monista volosteista 100 prosenttisesti luovutusvelvollisuuden täyttämistä, että menestysten vähäpätöisyydestä huolimatta menestystä kuitenkin on, että elintarvikepolitiikkamme saa talonpojan yhä selvemmin käsittämään: jos haluat vapaata viljakauppaa hävitetyssä maassa, niin mene takaisin, kokeile Koltshakia, Denikiniä! Sitä vastaan me tulemme taistelemaan viimeiseen veripisaraan asti. Siinä ei voi olla minkäänlaisia myönnytyksiä. Tässä peruskysymyksessä, viljakysymyksessä me pyrimme kaikkiin voimin siihen, ettei olisi keinottelua, ettei viljanmyynti rikastuttaisi pohattaja, vaan että kaikki viljaylijäämät, jotka saadaan valtion maalta työtätekevien kokonaisten sukupolvien ponnistelujen tuloksena,

joutuisivat valtiolle, että talonpojat luovuttaisivat nämä viljaylijäämät työväenvallalle velaksi nyt, kun valtio on saatettu rappiotilaan. Jos talonpoika tämän tekee, me selviydymme kaikista vaikeuksista, kunnostamme teollisuuden, ja työläinen maksaa velkansa talonpojalle satakertaisesti. Hän turvaa talonpojalle ja tämän lapsille mahdollisuuden elää tekemättä työtä tilanherralle ja kapitalistille. Näin me sanomme talonpojalle, ja hän vakuuttuu siitä, ettei muuta valinnanvaraa ole. Ja talonpoika vakuuttuu tästä enemmänkin herrojen vihollistemme — Koltshakin ja Denikinin ansiosta kuin omasta ansiostamme. He antavat talonpojalle eniten todellisia käytännön opetuksia ja ohjaavat hänet meidän puolellemme.

Mutta, toverit, viljakysymyksen lisäksi on olemassa toinenkin kysymys, *polttoainekysymys*. Hankintaseuduilla on nykyisin koottu viljaa niin paljon, että se riittää Pietarin ja Moskovan nälkäisten työläisten ruokkimiseen. Mutta käykääpä Moskovan työläiskortteleissa, niin huomaatte siellä kauhean kylmyyden, kauhean hädän, joka polttoainekysymyksen vuoksi on nyt kärjistynyt. Tässä suhteessa olemme tavattomassa pulassa, tässä suhteessa me emme ole voineet tyydyttää tarvetta. Viime aikoina on monia Puolustusneuvoston ja Kansankomissaarien Neuvoston istuntoja omistettu täydellisesti polttoainepulasta selviytymiseksi tarvittavien toimenpiteiden käsittelylle. Puhettani varten tov. Ksandrov hankki aineistoa, joka osoittaa, että olemme alkaneet selviytyä tästä vaikeasta pulasta. Lokakuun alussa lastattiin noin 16 tuhatta vaunua viikossa, lokakuun lopussa tämä luku oli 10 tuhatta viikossa. Se merkitsi pulaa, se merkitsi katastrofia, nälkää Moskovan, Pietarin ja monien muiden paikkakuntien monien tehtaiden työläisille. Tämän katastrofin seuraukset tuntuvat vielä nytkin. Sitten kävimme lujasti käsiksi tähän asiaan, jännitimme kaikki voimamme, teimme niin kuin olimme tehneet sota-asioissa, me sanoimme: kaikki, mikä on valveutunutta, kaikki polttoainekysymystä ratkaisemaan, ei entiseen kapitalistiseen tapaan, jolloin keinottelijoille maksettiin palkkio ja he rikastuivat saadessaan jonkinlaisia tilauksia,— ei, me sanoimme: ratkaiskaa kysymys sosialistisesti, itseuhrautuvaisuuden pohjalla, ratkaiskaa se sillä tavalla kuin me pelastimme punaisen Pietarin, vapautimme

Siperian, siten kuin voitimme aina vaikeina hetkinä, vallankumouksen kaikissa vaikeissa tehtävissä, siten kuin tulemme voittamaan aina. Ja kun lokakuun viimeisellä viikolla lastattiin 12 tuhatta vaunua, niin nyt on lastattu 20 tuhatta. Me olemme selviytymäisillämme tuosta katastrofista, mutta emme ole vielä läheskään selviytyneet. Kaikkien työläisten tulee tietää ja muistaa, että ellei ole leipää ihmisille, ellei ole leipää, s.o. polttoainetta, teollisuudelle, maa joutuu hädänalaiseen asemaan. Eikä vain meidän maamme. Tänään lehdet tiedottavat, että Ranskassa, voittajamaassa, rautatieliikenne on häiriintynyt. Mitä puhuakaan Venäjstä. Ranska tulee selviytymään pulasta kapitalistisesti, siten, että kapitalistit rikastuvat ja joukot kärsivät edelleenkin puutetta. Neuvosto-Venäjä selviytyy pulasta työläisten kurinalaisuuden ja uhrautuvaisuuden avulla, noudattamalla lujaa linjaa talonpoikien suhteen, sitä lujaa linjaa, jonka talonpoika loppujen lopuksi aina ymmärtää. Talonpoika oppii kokemuksen pohjalla tietämään, että niin raskasta kuin siirtyminen onkin, niin luja kuin työläisten valtiovallan käsi onkin, tämä käsi on uurastajan, joka taistelee työtätekevien joukkojen yhteenliittämisen hyväksi, kaikkinaisen riiston täydellisesti hävittämisen hyväksi.

Ja meitä uhkaa kolmaskin vitsaus — *täit, pilkkukuume*, joka niittää sotaväkeämme. Eikä, toverit, voida kuvitellaakaan sitä kauhua, joka vallitsee pilkkukuumeen saastuttamalla paikkakunnilla, kun väestö on nääntynyttä, heikentyntä, kun puuttuu aineellisia välineitä — kaikkinaisen elämä, kaikkinaisen julkinen elämä lakkaa. Tämän vuoksi sanomme: „Toverit, kaikki huomio tähän kysymykseen. *Joko täi voittaa sosialismin tai sosialismi voittaa tänin!*”. Ja toimien samanlaisia menetelmiä käyttäen me, toverit, olemme alkaneet saada menestystä tässäkin kysymyksessä. Tietenkin on vielä sellaisia lääkäreitä, jotka suhtautuvat työväenvaltaan ennakkoluuloisesti ja epäluottamuksellisesti ja katsovat paremmaksi saada palkkioita rikkailta kuin lähteä vaikeaan taisteluun pilkkukuumetta vastaan. Mutta sellaisia on vähemmistö, sellaisia alkaa olla yhä vähemmän, enemmistö on sellaisia, jotka näkevät, että kansa taistelee olemassaolonsa puolesta, näkevät, että se haluaa ratkaista taistelullaan kaikkinaisen kulttuurin pelastamisen peruskysymyksen, — ja nämä lääkärit osoittavat tässä raskaassa ja vaikeassa tehtävässä yhtä suurta itseuhrautuvaisuutta

kuin kuka tahansa sotilasspesialisti. He ovat valmiita tekemään työtä työtätekevien hyväksi. Minun on sanottava, että tästäkin kriisistä alamme selviytyä. Tov. Semashko antoi minulle tätä työtä koskevia tietoja. Rintamalta saatujen tietojen mukaan sinne oli saapunut lokakuun 1 päivään mennessä 122 lääkäriä ja 467 välskärää. Moskovasta on lähetetty 150 lääkäriä. Meillä on syytä olettaa, että joulukuun 15 päivään mennessä me saamme rintamalle vielä 800 lääkäriä, jotka auttavat pilkkukuumeen vastustamista. Meidän on kiinnitettävä suurta huomiota tähän vit-saukseen.

Päähuomiomme tulee kiinnittää tähän perustamme lujittamiseen — vilja, polttoaine, taistelu pilkkukuumetta vastaan. Toverit, mieleni tekee puhua tästä sitäkin suuremmalla syyllä, koska sosialistisessa rakennustyössämme on havaittu tiettyä hajanaisuutta. Se on ymmärrettävää. Kun ihmiset ovat päättäneet uudistaa koko maailman, niin on aivan luonnollista, että tähän työhön osallistuu kokemattomia työläisiä ja kokemattomia talonpoikia. Epäilemättä kuluu paljon aikaa, ennen kuin opimme määrittelemään oikein, mihin on kiinnitettävä eniten huomiota. Ei ole ihme, jos tällaiset suuret historialliset tehtävät ovat usein synnyttäneet suuria haaveita, ja näiden suurten haaveiden ohella esiintyy pieniä epäonnistuneita haaveita. On ollut monia tapauksia, jolloin olemme ryhtyneet rakentamaan aloittamalla ylhäältä, jostain sivurakennuksesta tai karniisista, mutta kivijalkaan emme ole kiinnittäneet toden teolla huomiota. Haluan sanoa teille mielipiteeni, jonka olen muodostanut kokemukseni, työskentelystämme tekemieni havaintojen tuloksena, että politiikkamme päivänpolttava tehtävä on tämän kivijalan rakentaminen. Jokaisen työläisen, jokaisen järjestön, jokaisen viraston on puhuttava tästä jokaisessa istunnossaan. Kun hankimme riittävästi viljaa, kun saamme aikaan polttoainetuotannon kohoamisen, kun ponnistamme kaikki voimamme hävittääksemme Venäjältä pilkkukuumeen — tuon sivistymättömyyden, kurjuuden, pimeyden ja tietämättömyyden seurauksen, — kun käytämme kaikki voimat, kaiken verisessä sodassa hankkimamme kokemuksen tähän verettömään sotaan, niin voimme olla varmoja, että saavutamme tässä toiminnassa, joka on kuitenkin paljon helpompaa, paljon inhimillisempää kuin sota, yhä suurempaa menestystä.

Sotilaallisen mobilisaation me suoritimme. Puolueiden, jotka ovat olleet leppymättömiä vihollisiamme ja jotka ovat kauimmin puolustaneet ja puolustavat kapitalismin aatteita, kuten esimerkiksi eserrät, on täytyneet kaikista porvarillisten imperialistien meitä vastaan syytämistä syytöksistä huolimatta tunnustaa, että Punaisesta Armeijasta on tullut kansanarmeija. Tämä merkitsee, että ratkaisemalla tämän vaikeimman tehtävän liitimme yhteen työväenluokan ja sen puolelle siirtyvän talonpoikaiston valtavat joukot, ja osoitimme siten talonpoikaistolle, mitä on työväenluokan johto.

Sanat „proletariaatin diktatuuri” pelottavat talonpoikia. Venäjällä ne ovat talonpoikien pelätin. Ne kääntyvät niitä vastaan, jotka käyttävät tätä pelätintä. Nyt kuitenkin talonpojat tietävät, että joskin proletariaatin diktatuuri on ehkä liiankin mutkikas latinalainen sana, niin käytännössä se on silti sitä Neuvostovaltaa, joka antaa valtiokoneiston työläisten käsiin. Näin muodoin Neuvostovalta on työtätekevien uskollisin ystävä ja liittolainen ja kaiken riiston armottomin vihollinen. Juuri siksi me voitamme loppujen lopuksi kaikki imperialistit. Voitamme siksi, että meillä on sellainen syvä voimanlähde, sellainen laaja ja syvä ihmismateriaalivaranto, jollaista ei ole eikä tule olemaan yhdelläkään porvarillisella hallituksella. Meillä on se varanto, josta voimme ammentaa yhä enemmän ja yhä syvemmältä siirtyen valveutuneista työläisistä ei vain keskitason työläisiin, vaan vieläkin syvemmälle — työtätekeviin talonpoikiin, köyhiin ja kaikkein köyhimpiin. Viime aikoina pietarilaiset toverit ovat puhuneet, että Pietari on antanut kaikki työntekijänsä eikä voi enää mitään antaa. Mutta kun tuli kriittinen hetki, niin Pietari osoittautui ihmeelliseksi, kuten тов. Zinovjev aivan oikein sanoi, osoittautui kaupungiksi, joka aivan kuin synnytti uusia voimia. Ne työläiset, joita pidettiin keskitasoa alempana olevina ja joilla ei ollut mitään valtiollista eikä poliittista kokemusta, suoristautuivat täyteen mittaan, antoivat suuren määrän työntekijöitä propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyöhön, suorittivat yhä uusia ihmetekoja. Tällainen voimanlähde uusia ihmetekoja varten on meillä ehtymätön. Jokainen uusi kerros työläisiä ja talonpoikia, jotka eivät ole vielä mukana työssä, ovat meidän mitä uskollisimpia ystäviämme ja liittolaisiamme. Nykyisin me joudumme hyvin usein nojautu-

maan valtion hallinnassa valveutuneiden työläisten hyvin vähälukaiseen kerrokseen. Meidän täytyy tämän tästä kääntyä sekä puolue- että neuvostotyössämme puolueettomien puoleen, kääntyä yhä rohkeammin puolueeseen kuulumattomien työläisten ja talonpoikain puoleen, ei siinä tarkoituksessa, että saataisiin heidät heti puolellemme, saataisiin heidät puolueeseemme — se ei ole meille tärkeää —, vaan saadaksemme heidät tajuamaan, että maan pelastamiseksi tarvitaan heidän apuaan. Ja kun saamme ne, joita tilanherrat ja kapitalistit vähiten laskivat valtion hallintaan, tajuamaan sen, että me kutsumme heitä rakentamaan kanssamme sosialistisen tasavallan lujaa perustaa, silloin asiastamme tulee lopullisesti voittamaton.

Juuri siksi voimme kahden vuoden kokemuksen perusteella sanoa teille ehdottoman varmoina, että jokainen uusi sotilaallinen voittomme lähentää suurella nopeudella sitä aikaa — nyt jo hyvin läheistä aikaa —, jolloin käytämme kaikki voimamme rauhanomaiseen rakennustyöhön. Saamme kokemuksen perusteella voimme varmuudella sanoa, että lähivuosien aikana saamme tässä rauhanomaisessa rakennustyössä aikaan verrattomasti suurempia ihmeitä kuin mitä saimme aikaan näiden kahden vuoden aikana maailmanmahtavaa Ententeä vastaan käymässämme voittoisassa sodassa. (Suosionosoituksia.)

Toverit, sallikaa minun lopuksi lukea päätöslauselmaluonnos, jonka teille ehdotan:

„Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta haluaa elää rauhassa kaikkien kansojen kanssa ja käyttää kaikki voimansa sisäiseen rakennustyöhön voidakseen järjestää tuotannon, kulkulaitoksen ja yhteiskunnallisen hallinnon neuvostojärjestelmän pohjalle, minkä Ententen sekaantuminen ja nälkäsaarto on tähän asti estänyt.

Työläisten ja talonpoikain hallitus on ehdottanut ententevalloille rauhaa monta kertaa, nimittäin: elokuun 5 p:nä 1918 — Ulkoasiain kansankomissariaatin vetoamus Amerikan edustajalle hra Poolelle; lokakuun 24 p:nä 1918 — presidentti Wilsonille; marraskuun 3 p:nä 1918 — kaikille Sopimusvaltojen hallituksille puolueettomien maiden edustajien välityksellä; marraskuun 7 p:nä 1918 — Neuvostojen VI yleisvenäläisen edustajakokouksen nimessä; joulukuun 23 p:nä 1918 — Litvinovin nootti Tukholmassa kaikille ententevaltojen edustajille; edelleen vuoden 1919

tammikuun 12 pn, tammikuun 17 pn ja helmikuun 4 pn vetoamukset sekä maaliskuun 12 pnä 1919 Bullittin kanssa tehty sopimusehdotus; toukokuun 7 pnä 1919 Nansenin välityksellä.

Hyväksyen täydellisesti kaikki nämä Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin toistuvat toimenpiteet Neuvostojen VII edustajakokous vahvistaa jälleen järkkymättömän pyrkimyksensä rauhaan, vielä keran ehdottaa kaikille ententevalloille, Englannille, Ranskalle, Amerikan Yhdysvalloille, Italialle, Japanille, kaikille yhteisesti ja jokaiselle erikseen rauhanneuvottelujen viipymätöntä aloittamista ja antaa Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean, Kansankomissaarien Neuvoston ja Ulkoasiain kansankomissariaatin tehtäväksi jatkaa järjestelmällisesti rauhanpolitiikkaa ryhtyen kaikkiin sen menestykselle välttämättömiin toimenpiteisiin”.

2

LOPPULAUSUNTO YLEISVENÄLÄISEN ТрКК:n
 JA KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON
 SELOSTUKSEN JOHDOSTA
 JOULUKUUN 6 pnä

(Ääniä: „Eläköön toveri Lenin! Eläköön!” Suosionosoituksia.) Toverit! Minusta näyttää, että puheellaan ja julkilausumallaan Martov onnistui antamaan meille hyvin havainnollisen esimerkin siitä, miten suhtautuvat Neuvostovaltaan ne ryhmät ja puolueet, jotka ovat kuuluneet ennen ja kuuluvat nykyisin II Internationaleen, jonka vastapainoksi olemme perustaneet nyt Kommunistisen Internationalen. Meidän jokaisen silmään pisti Martovin puheen ja hänen julkilausumansa välinen ero, jonka pani merkille myös tov. Sosnovski tekemällä puhemiehistöstä Martoville välihuomautuksen: „Eiköhän julkilausumanne ole viimevuotinen?”. Todellakin Martovin puhe koskee epäilemättä vuotta 1919, sen loppua, kun taas julkilausuma on laadittu siten, että huomaamme siinä kertaittavan aivan samaa, mitä he puhuivat vuonna 1918. (Suosionosoituksia.) Ja kun Martov vastasi tuohon Sosnovskin huomautukseen, että kyseinen julkilausuma on laadittu „ikuisiksi ajoiksi”, niin ottaisin tässä kuitenkin itselleni luvan puolustaa menshevikkejä Martovilta. (Suosionosoituksia, naurua.) Olen, toverit, näet seurannut menshevikkien toiminnan kehitystä ja kulkua ehkä enemmän ja tarkkaavaisemmin — mikä ei ole ollut lainkaan erikoisen miellyttävää — kuin kukaan muu. Ja tämän viisitoista vuotta jatkuneen tarkkailun perusteella sanon, ettei tuo julkilausuma ole lainkaan „ikuinen”, se ei kestä vuottakaan (suosionosoituksia), sillä menshevikkien koko kehitys, varsinkin tällaisena suurenmoisena ajankohtana, joka Venäjän vallankumouksen historiassa on alkanut, osoittaa meille, että heidän keskuudessaan on hyvin suurta

horjuntaa, joka ylipäänsä johtaa siihen, että he luopuvat mitä suurimmalla vaivalla ja vastoin tahtoaan porvaristosta ja sen ennakkoluuloista. Tenäten usein vastaan he alkavat lähestyä — hyvin hitaasti, mutta kuitenkin alkavat lähestyä — proletariaatin diktatuuria, ja vuoden kuluttua he ottavat vielä muutamia askeleita, siitä olen aivan varma. Ja tätä julkilausumaa ei voida toistaa, sillä tämä julkilausuma, jos vapautatte sen ulkokuorestaan, yleisistä demokraattisista korulauseista ja parlamentaarisisista lausumista, jotka olisivat kunniaksi mille parlamenttiopposition johtajalle hyvänsä, jos heittäte syrjään nuo puheet, jotka monia miellyttävät, mutta meistä tuntuvat ikäviltä, ja otatte asian todellisen olemuksen, niin koko julkilausuma puhuu: takaisin, porvarilliseen demokratiaan, eikä mitään muuta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja kun me kuulemme tuollaisia julkilausumia ihmisiltä, jotka ilmoittavat olevansa myötätuntoisia meitä kohtaan, niin sanomme: ei, sekä terrori että Erikoiskomitea ovat ehdottoman tarpeellisia. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit, jottette syyttäisi minua nyt tai jottei joku voisi minua syyttää, että takerrun suotta tuohon julkilausumaan, vakuutan poliittisten tosiasioiden perusteella, että niin oikeistomenshevikki kuin oikeistoeserräkin on valmis allekirjoittamaan heti mo'emmin käsin tuollaisen julkilausuman. Minulla on siitä todistuksia. Oikeistoeserrien puolue-neuvosto, oikeistoeserrien, joista Volskin ja hänen ryhmänsä oli pakko erota, — Volskin, Perustavan kokouksen komitean puheenjohtajan, jonka kuulitte puhuvan puhujalavalta, — oikeistoeserrien neuvosto, joka kokoontui tänä vuonna, päätti, että he haluavat yhdistyä menshevikkipuolueeseen, jonka eserrät katsovat heitä lähellä olevaksi puolueeksi. Miksi? Siksi, että oikeistoeserrät, jotka ovat solidaarisia menshevikkien kanssa, koska näiden, kuten oikeistoeserrienkin julkilausuma on rakennettu läpeensä samojen periaatteiden pohjalle, kannattavat sellaisten asioiden julkaisemista, jollaisia on julkilausumassa ja menshevikkien julkaisuissa (jotka ovat muka puhtaasti teoreettisia ja joiden julkaisemisen me turhaan kiellämme, kuten Bundin edustaja sanoi valittaen, ettei meillä ole täydellistä painovapautta). Samaan aikaan Volskin ryhmän täytyi pitkällisen taistelun jälkeen erota. Tämä on sekaannusta, joka osoittaa havainnollisesti, ettei kysymyksessä ole

halumme nälviä menshevikkejä, vaan todellinen asiointila, josta on esimerkkinä eserrien vähemmistöryhmä. Täällä muuten mainittiin menshevikki Rozanovista, jonka Martov ja puolue varmasti erottaisivat, mutta kyllä tämän julki-lausuman allekirjoittavat niin eserrät kuin menshevikitkin.

Siis heidän keskuudessaan on vieläkin kaksi eri virtausta, joista toinen valittelee, itkee, surkuttelee ja haluaa teoreet-tisesti palata demokraattisuuteen, mutta toinen toimii. Ja suotta Martov sanoo, että minä muka puolustelin itseäni terrorikysymyksessä. Jo yksin tuo sanonta osoittaa, kuinka äärettömän kaukaisia pikkuporvarillisten demokraattien katsomukset ovat meille ja kuinka läheisiä ne ovat II Inter-nationaalelle. Tosiasiallisesti niissä ei ole kerrassaan mitään sosialistista, vaan juuri päinvastoin. Kun koitti sosialismin aika, meille saarnataan jälleen vanhoja porvarillisia kat-somuksia. En puolustellut itseäni, vaan puhuin sodan luomasta erikoisesta puolueesta, niiden upseerien puo-lueesta, jotka pitivät komentoa koko imperialistisen sodan ajan, nousivat pinnalle tuossa sodassa ja tietävät, mitä käytännönpolitiikka on. Kun meille sanotaan: „Teidän Erikoiskomiteanne on joko lakkautettava tai järjestettävä paremmin”, niin me, toverit, vastaamme: emme väitä, että kaikki mitä teemme, on parasta, mutta me olemme valmiita ja halukkaita oppimaan ilman vähäisintäkään ennakkoluo-loisuutta. Mutta jos ne, jotka olivat Perustavassa kokouk-sessa, aikovat opettaa meille, kuinka tulee järjestää suoja tilanherra- ja valkokaartilaisnolikoita ja -upseereja vas-taan, niin vastaamme heille: tähän olitte vallassa ja taiste-litte Kerenskin kanssa Kornilovia vastaan, olitte myös Koltshakin kanssa, mutta nuo samat valkokaartilaiset heit-telivät teitä ulos vastarintaa kohtaamatta kuin pieniä lapsia. Ja silti te puhutte yhä, että Erikoiskomiteamme ovat huonosti järjestettyjä! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ei. Erikoiskomiteat ovat meillä mainiosti järjestettyjä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja kun Saksassa herrat salaliitto-laiset tekevät nyt pilkkaa työläisistä, kun siellä upseerit sotamarsalkkojen johdolla huutavat: „Alas berliiniläinen hallitus!”, kun siellä rankaisematta murhataan kommunisti-johtajia ja valkokaartilaisyleisö kohtelee II Internationalen johtajia yliolkaisesti kuin poikasia, niin näemme selvästi, ettei tuo sovittelijahallitus ole muu kuin leikkikalu sala-liittolaisryhmän käsissä. Ja sittenkin vaikka meillä on

kokemusta kaikesta tästä, ja juuri kun olemme pääsemässä tielle, nuo ihmiset sanovat: „Teillä on liikaa terroria.” Entä montako viikkoa on siitä, kun paljastimme salaliiton Pietarissa ⁵⁸? Ja montako viikkoa on siitä, kun Judenitsh oli muutaman virstan päässä Pietarista ja Denikin Orelistä? Näiden horjuvien puolueiden ja horjuvien demokraattien edustajat sanovat meille: „Olemme iloisia, että Judenitsh ja Koltshak on voitettu”. Olen aivan varma siitä, että he ovat iloisia, sillä he tietävät, minkälaista vaaraa Judenitsh ja Koltshak olisivat heillekin tienneet. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) En epäile näitä ihmisiä vilpillisiksi. Mutta kysyn heiltä: kun Neuvostovallan vaikeina aikoina porvarillisten ainesten keskuudessa järjestetään salaliittoja ja kun kriittisellä hetkellä onnistutaan paljastamaan nuo salaliitot, niin kuinka on, paljastuvatko ne aivan satunnaisesti? Ei, eivät suinkaan. Ne paljastuvat siksi, että salaliittolaiset joutuvat elämään joukkojen keskuudessa, että he eivät tule salaliitoissaan toimeen ilman työläisiä ja talonpoikia, ja niinpä he osuvat aina lopulta yhteen sellaisten kanssa, jotka tulevat näihin, kuten täällä on sanottu, huonosti järjestettyihin Erikoiskomiteoihin ja ilmoittavat: „Sinne ja sinne on kokoontunut riistäjiä.” (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Siksi sanon, että kun jonkin ajan kuluttua mitä suurimman vaaran jälkeen, kaikkien silmiin pistävän salaliiton uhatessa tullaan ja sanotaan, ettei meillä noudateta Perustuslakia ja että Erikoiskomiteat ovat kehnosti järjestettyjä, niin silloin voidaan sanoa, etteivät sellaiset henkilöt ole oppineet politiikkaa taistelussa valkokaartilaisia vastaan, etteivät he ole mietiskelleet Kerenskistä, Judenitshista ja Koltshakista saamiaan kokemuksia eivätkä osaa tehdä niistä minkäänlaisia käytännöllisiä johtopäätöksiä. Ja jos kerran te, herrat, alatte ymmärtää, että Koltshak ja Denikin merkitsevät suurta vaaraa ja että on valittava Neuvostovalta, niin silloin teidän on aika luopua Martovin julki lausumasta „ikuisiksi ajoiksi”. (N a u r u a.) Perustuslaissa on huomioitu kaksivuotisen vallassaoloaikamme koko kokemus, jota ilman, kuten puheessani mainitsin ja jota täällä ei edes yritettykään kiistää,—jota ilman me emme olisi kestäneet kahta kuukauttakaan kahdesta vuodesta puhumattakaan. Yrittäköönnpä kiistää tämän se, joka haluaa suhtautua Neuvostovaltaan edes vähänkin objektiivisesti, vaikkapa edes historiantutkijan kannalta, puhumattakaan

poliittisesta toimihenkilöstä, joka haluaa puhua ja toimia työläisjoukkojen kanssa ja vaikuttaa niihin.

Meille sanotaan: Neuvostot kokoontuvat harvoin, niitä ei valita uudestaan tarpeeksi usein. Minusta tuntuu, että tuolaiseen moitteeseen pitäisi vastata teoilla eikä puheilla ja päätöslauselmilla. Parhaana vastauksena on mielestäni se, että viette päätökseen sen työn, jonka Neuvostovalta on aloittanut sen luettelomiseksi, kuinka paljon meillä on ollut paikkakunnilla ujestien ja kaupunkien Neuvostojen vaaleja, kuinka monta Neuvostojen edustajakokousta on ollut j.n.e. Tov. Vladimirski, Sisäasiain kansankomissaarin sijainen, on julkaissut meillä aineistoa näiden edustajakokousten historiasta. Kun näin tämän aineiston, sanoin: tässä on historiallista aineistoa, joka muun muassa osoittaa, että sivistyskansojen historiassa ei ole vielä ollut ainoatakaan maata, jossa olisi sovellettu proletaarista demokratiaa yhtä laajasti kuin meillä Venäjällä. Kun sanotaan, että meillä on harvoin Neuvostojen vaaleja, että kutsumme harvoin koolle edustajakokouksia, niin kehotan jokaista edustajaa tekemään asianomaiselle elimelle esityksen, että jakaisimme tässä edustajakokouksessa vielä lisäkaavakkeen, kyselykaavakkeen, johon jokainen edustaja kirjoittaisi: minä kuuna, minä päivänä ja vuonna ja missä ujestissa, kaupungissa ja asutuksessa Neuvostojen edustajakokouksia on pidetty. Jos suoritate tämän helpon työn ja jokainen teistä täyttää tällaisen kyselykaavakkeen, niin saatte aineistoa, joka täydentää meidän vajanaisia tietojamme ja osoittaa, että sellaisena vaikeana aikana kuin on sota-aika, jolloin Euroopassa lakattiin miltei tyystin noudattamasta vuosisatojen kuluessa vakiintuneita länsieurooppalaiselle totunnaisia perustuslakeja, tällaisena aikana on Neuvostoperustuslakia sovellettu paikkakunnilla laajemmin kuin missään muualla maailmassa, mikäli kysymys on kansanjoukkojen osallistumisesta hallintotyöhön ja hallintokysymysten itsenäiseen ratkaisemiseen edustajakokouksissa, Neuvostoissa ja vaaleissa. Mutta kun sanotaan, ettei tämä riitä, kun arvostellaan ja intetään, että „se on todella kauhea rikos, kun teidän TpKK ei ole kokoontunut”, niin siihen on tov. Trotski vastannut mainiosti sanomalla Bundin edustajalle, että TpKK oli rintamalla. Tähän tuo Bundin edustaja — saman Bundin, joka asettui neuvosto-ohjelman kannalle ja joka siksi, voidaan olettaa, on vihdoinkin todella

ymmärtänyt, mikä on Neuvostovallan perusta — tuo Bundin edustaja — merkitsin muistiin hänen vastauksensa — sanoi: „Se on kummallista, että TpKK oli rintamalla, olisihan se voinut lähettää sinne muita”.

Me olemme käyneet taistelua Koltshakia, Denikiniä ja muita vastaan — heitä on ollut paljon! Lopputuloksena on ollut se, että venäläiset joukot ovat ajaneet heidät tiehensä kuin pikkupojat. Me käymme vaikeaa voitokasta taistelua. Te tiedätte, että jokaisen päällekkarkauksen aikana meidän täytyi lähettää kaikki TpKK:n jäsenet rintamalle, mutta meille sanotaan: „Se on kummallista, olisi pitänyt etsiä muita”. Olemmeko toimineet ottamatta huomioon aikaa ja paikkaa, niinkö? Tai ehkäpä voimme synnyttää kommunisteja (s u o s i o n o s o i t u k s i a) joka viikko, monta miestä kerralla? Sitä emme voi tehdä: monivuotisen taistelun karkaisemia työläisiä, joilla on kokemusta ja jotka osaavat johtaa, sellaisia työläisiä meillä, toverit, on vähemmän kuin missään muussa maassa. Työläisnuorison, kurssilaisten kouluttamiseksi meidän on ryhdyttävä kaikkiin tarpeellisiin toimenpiteisiin ja siihen tarvitaan monia kuukausia, jopa vuosiakin. Ja kun tämä tapahtuu äärimmäisen vaikeissa oloissa, niin meille hymähdellään. Mutta tuo hymähtely osoittaa vain sitä, ettei lainkaan ymmärretä olojamme. Se on todellakin sivistyneistön naurettavaa ymmärtämättömyyttä, kun meitä yritetään pakottaa toimimaan näissä sota-ajan oloissa toisin kuin olemme tähän saakka toimineet. Meidän on jännitettävä kaikki voimamme, ja siksi meidän täytyy lähettää rintamalle kaikki parhaat työntekijät ja TpKK:n ja toimeenpanevien komiteain jäseniä. Ja olen varma, ettei kukaan, jolla on vähänkin käytännöllistä hallintotyön kokemusta, syytä meitä, vaan päinvastoin hyväksyy sen, että olemme tehneet kaiken mahdollisen toimeenpanevien komiteain kollegiaalisten elinten supistamiseksi vähimmäismäärään, sillä sodan pakottamina ne on supistettu yksistään toimeenpanevaksi komiteaksi, sillä työntekijät kiiruhtivat rintamalle samoin kuin he nykyisin rientävät sadoin ja tuhansin työhön polttoainetuotannon alalle. Tämä on se perusta, jota ilman Neuvostotasavalta ei voi elää. Joskin tästä joudutaan maksamaan siten, että muutaman kuukauden aikana Neuvostot tulevat kokoontumaan harvemmin, niin ei löydy ainoatakaan järkevää työ-

läistä tai talonpoikaa, joka ei käsittäisi sitä välttämättömäksi eikä hyväksyisi sitä.

Minä sanon, että demokratian ja demokraattisuuden suhteen meille tarjoillaan edelleenkin porvarillisen demokratian ennakkoluuloja. Oppositiopuolueen taholta täällä puhuttiin, että pitäisi keskeyttää porvariston lannistaminen. Pitäisi sentään ajatella, mitä puhuu. Mitä on porvariston lannistaminen? Tilanherra voidaan lannistaa ja hävittää hävittämällä tilanherrojen maanomistus ja jakamalla maat talonpojille. Mutta voidaanko porvaristo lannistaa ja hävittää hävittämällä suurpääoma? Jokainen marxilaisuuden aakkosia opiskellut tietää, että siten porvaristoa ei voida lannistaa, että porvaristoa synnyttää tavaratuotanto; mikä on tämän tavaratuotannon vallitessa sellainen talonpoika, jolla on satoja puutia viljaylijäämiä, joita hän ei tarvitse perheelleen, mutta joita hän ei luovuta velaksi työväenvaltiolle nälkäänäkevän työläisen auttamiseksi, vaan keinottelee? Eikö hän kuulu porvaristoon? Eikö porvaristoa synny tässä? Olemmeko me tässä kysymyksessä, viljaa ja koko teollisen Venäjän nälänhätää koskevassa kysymyksessä saaneet apua niiltä, jotka moittivat meitä Perustuslain rikkomisesta ja porvariston lannistamisesta? Emme! Auttavatko he meitä tässä asiassa? He piilottautuvat sanojen „työläisten ja talonpoikain sovinto” taakse. Niin, tätä sovintoa kyllä tarvitaan. Me osoitimme kuinka saamme aikaan sen, kun lokakuun 26 p:nä 1917 otimme talonpoikaiston tukemista koskevan eserrien ohjelman ja toteutimme sen kokonaisuudessaan. Siten osoitimme silloin, että sellainen talonpoika, joka oli tilanherrojen riistettävänä ja elää omalla työllään eikä keinottele, saa valtion keskusvallan lähettämästä työläisestä itselleen uskollisen puolustajan. Siten sovimme talonpojan kanssa. Mutta silloin kun toteutamme elintarvikepolitiikkaa, joka vaatii luovuttamaan valtionlainana työläisille viljaylijäämät, jotka eivät ole tarpeen talonpojan perheelle, tämän politiikan vastustaminen on keinottelun tukemista. Sitä on vielä pikkuporvarillisten joukkojen keskuudessa, jotka ovat tottuneet elämään porvarillisesti. Juuri se pelottaa, juuri se vaarantaa yhteiskunnallista vallankumousta! Ovatko menshevikit ja eserrät, edes vasemmistolaisimmat heistä, auttaneet meitä jolloinkin tässä asiassa? Eivät ole, eivät milloinkaan! Siitä, etteivät he auta meitä edes sanallakaan, teoista puhumattakaan,

on osoituksena heidän lehdistönsä, joka meidän pitäisi muka „vapauseriaatteiden” nimessä sallia ja josta meillä on näytteitä. Niin kauan kuin emme ole voittaneet täydellisesti vanhaa tottumusta, vanhaa kirottua neuvoa, että jokainen huolehtii itsestään ja jumala yksin kaikista, ainoana ulospääsynämme on viljaylijäämien luovuttaminen nälkäänäkevälle työläiselle velaksi. Me tiedämme, että sen suorittaminen on tavattoman vaikeaa. Tässä suhteessa ei voida tehdä mitään väkipakolla. Mutta naurettavaa on väittää meidän edustavan työväenluokan vähemmistöä,— se aiheuttaa vain naurua. Niin voidaan puhua Pariisissa, eikä nykyisin sielläkään työväenkokouksissa anneta puhua sellaista. Maassa, jossa hallitus kukistettiin ennen kuulumattoman helposti, jossa työläiset ja talonpojat puolustavat etujaan kivääri kädessä, käyttävät sitä tahtonsa aseena, sellaisessa maassa on naurettavaa sanoa meidän edustavan työväenluokan vähemmistöä. Minä ymmärrän, jos tuolla tavalla puhuu Clemenceau, Lloyd George ja Wilson. Ne ovat juuri heidän sanojaan, ne ovat juuri heidän aatteitaan! Kun noita Wilsonin, Clemenceaun ja Lloyd Georgen, pahimpien imperialististen saalistajien ja petojen, puheita toistelelee täällä Martov Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen nimessä (n a u r u a), niin sanon, että meidän pitää olla valppaita ja käsittää, että Erikoiskomitea on tässä välttämätön! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Opposition kaikki puhujat, muun muassa Bundin edustajat, syyttävät meitä siitä, että emme noudata Perustuslakia. Väitän, että me noudatamme Perustuslakia mitä tarkimmin. (Ä ä n i a i t i o s t a: „Ohoo!”.) Ja vaikka kuulenkin aitiosta, joka entisinä aikoina oli tsaarin aitio, mutta nyt on opposition aitio (n a u r u a), ironisen „ohoo!” huudahduksen, niin kuitenkin todistan sen heti. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Luen teille Perustuslain pykälän, jota noudatamme mitä tarkimmin ja joka todistaa, että me noudatamme Perustuslakia kaikessa toiminnassamme. Kun olen joutunut puhumaan Perustuslaista kokouksissa, joihin on saapunut myös menshevikkien ja eserrien edustajia, niin vaikeutena on ollut löytää Perustuslain teksti siteeraamista varten. Mutta kokoukset pidetään useimmiten sellaisissa huoneistoissa, joissa Perustuslain teksti on seinällä. Tässä kokouksessa asia ei ole niin, mutta minut pelasti tov. Petrovski, joka antoi minulle kirjasen, jonka otsikkona on:

„VSFNT:n Perustuslaki”. Luen 23. pykälän: „Pitäen ohjearnaan koko työväenluokan etuja VSFNT riistää erinäisiltä henkilöiltä ja erinäisiltä ryhmiltä oikeudet, joita nämä käyttävät sosialistisen vallankumouksen etujen vahingoksi”.

Toverit, toistan vielä kerran, että emme ole milloinkaan pitäneet toimintaamme yleensä emmekä liioin Perustuslakiamme esimerkillisen moitteettomana. Tässä edustajakokouksessa on asetettu kysymys muutosten tekemisestä Perustuslakiin. Me olemme suostuvaisia tekemään muutoksia ja keskustelemaan muutoksista, mutta emme vahvista niitä „ikuisiksi ajoiksi”. Mutta jos haluatte sotia, niin soti-kaamme loppuun saakka. Jos haluatte meidän noudattavan Perustuslakia, niin haluatteko te, että noudatetaan myös 23. pykälää? (Suosionosoituksia.) Jos ette sitä halua, niin väitelkäämme siitä, pitääkö kumota vai ei pykälä, joka kieltää meitä puhumasta kansalle korulauseita yleisestä vapaudesta ja työtätekevien yleisestä tasa-arvoisuudesta. Te olette opiskelleet perustuslaillista oikeusoppia erinomaisesti, mutta vanhoista porvarillisista oppikirjoista. Te muistelette „vapaus ja demokrati” sanoja, vetoatte Perustuslakiin ja muistelette entisiä sanoja, ja lupaatte kansalle kaikkea ollaksenne täyttämättä lupauksianne. Mutta me emme lupaa mitään sellaista, me emme ehdota työläisten ja talonpoikain tasa-arvoisuutta. Te ehdotatte,— väitelkäämme. Niiden talonpoikain kanssa, joita tilanherrat ja kapitalistit riistivät ja jotka tekevät työtä oman perheensä hyväksi tilanherralta pois otetulla maalla,— sellaisten talonpoikain kanssa täydellinen tasa-arvoisuus, ystävyys ja veljesliitto. Mutta niille talonpojille, jotka vanhaan tapaan, valistumattomina ja omaa hyötyä tavoitellen, kiskovat takaisin porvariston luo, me emme myönnä tasa-arvoisuutta. Te puhutte yleisiä korulauseita työtätekevien vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta, demokratiasta, työläisten ja talonpoikain tasa-arvoisuudesta. Me emme lupaa, että Perustuslaki takaa vapauden ja tasa-arvoisuuden yleensä. Vapaus,— mutta mille luokalle ja minkälaista käyttöä varten? Tasa-arvoisuus,— mutta kenen ja kenen tasa-arvoisuus? Niiden tasa-arvoisuus, jotka tekevät työtä, joita porvaristo riisti kymmeniä ja satoja vuosia ja jotka taistelevat nyt porvaristoa vastaan. Niin on Perustuslaissa sanottukin: työläisten ja talonpoikaisköyhälistön diktatuuri

porvariston lannistamiseksi. Miksi te Perustuslaista puhuessanne ette siteeraa näitä sanoja: „porvariston lannistamiseksi, keinottelijain lannistamiseksi”? Osoittakaa meille malliksi jokin maa, jokin mainio menshevistinen perustuslakinne. Ehkä löydätte sellaisen malliesimerkin vaikkapa Samaran historiasta, Samaran, jossa menshevikit olivat vallassa! Tai ehkä löydätte sen Gruusiasta, jossa menshevikit nyt ovat vallassa ja jossa porvariston lannistaminen, t.s. keinottelijoiden lannistaminen tapahtuu täydellisen vapauden ja tasa-arvoisuuden pohjalla, johdonmukaisen demokratian pohjalla ja ilman Erikoiskomiteaa. Esittäkää sellainen esimerkki, niin otamme siitä oppia. Mutta te ette voi sitä esittää, sillä tiedätte, että kaikkialla, missä on sovittelijain valta, menshevistinen tai puolimenshevistinen valta, siellä on vallalla mitä hillittömin keinottelu. Ja Wien, josta Trotski puhui puheessaan aivan oikein, jossa hallitukseen osallistuu Friedrich Adlerin kaltaisia miehiä ja joka ei tunne „bolshevismien kauhuja”, näkee nälkää ja kärsii samoin kuin Pietari ja Moskova, mutta käsittämättä sitä, että Wienin työläiset raivaavat nälän hinnalla tietä voittoon porvaristosta. Wien näkee pahempaa nälkää ja kärsii enemmän kuin Pietari ja Moskova, samalla kun itävaltalainen ja wieniläinen porvaristo menee äärimmäisyyksiin Wienin kaduilla, Wienin Nevskin prospektilla ja Kuznetskin sillalla harjoittamassaan keinottelussa ja ryöväyksessä. Te ette noudata Perustuslakia, mutta me noudatamme sitä, kun tunnustamme vapauden ja tasa-arvoisuuden vain niiden osalta, jotka auttavat proletariaattia voittamaan porvariston. Ja 23. pykälällä me sanomme, että siirtymäkauden ajaksi emme lupaa maitovirtoja emmekä kiisselirantoja. Me sanomme, että meidän täytyy kestää vuosia eikä kuukausia voidaksemme viedä loppuun tämän siirtymäkauden. Kahden vuoden kuluttua voimme sanoa, ja meitä varmasti uskotaan, että voimme kestää muutamia vuosia nimenomaan siksi, että olemme sisällyttäneet Perustuslakiin oikeuksien riistämisen erinäisiltä henkilöiltä ja ryhmiltä. Ja keneltä me riistämme oikeudet, sitä emme salaa, me sanomme suoraan, että menshevikkien ja oikeistoieserrien ryhmältä. Siitä meitä II Internationalen toimihenkilöt moittivat, mutta me sanomme menshevikkien ja oikeistoieserrien ryhmälle suoraan, että olemme valmiita kaikkeen, mutta heidän on

autettava meitä harjoittamaan työtätekevien politiikkaa keinottelijoita vastaan, niitä vastaan, jotka auttavat elintarvikekeinottelua, jotka auttavat porvaristoa. Sitä mukaa kuin todistatte sen käytännössä, me vapautamme teidät siitä, minkä olemme tehneet Perustuslain nojalla, mutta siihen asti teidän sisällyksettömät sananne ovat vain kiereilyä. Meidän Perustuslaillemme eivät ole ominaisia koru-
puheet, se sanoo talonpojille: kun kerran olet työtätekevä talonpoika, niin sinulla on kaikki oikeudet, mutta yhteiskunnassa, jossa työläiset näkevät nälkää ja jossa käydään taistelua porvaristoa vastaan, kaikilla ei voi olla yhdenvertaisia oikeuksia. Ja työläiselle se sanoo: tasa-arvoisuus sen talonpojan kanssa, joka auttaa porvaristoa vastaan käytävässä taistelussa, mutta ei mitään yleistämisiä! Tässä suhteessa taistelu on vaikeaa. Sen, joka haluaa meitä auttaa, otamme vastaan mitä suurimmalla ilolla hänen menneisyydestään huolimatta, mihinkään nimiin katsomatta. Ja me tiedämme, että sellaisia ihmisiä tulee puolellemme yhä enemmän muista puolueista ja puolueettomien keskuudesta, ja se takaa meille voiton. (R a i k u v i a s u o s i o n o s o i t u k s i a , h u u d a h d u k s i a „bravo“.)

3

PUHE ORGANISAATIOVALIOKUNNASSA ⁵⁹
JOULUKUUN 8 pnä

Toverit! Olen saanut edustajilta muutamia kirjelappusia, joissa minua pyydetään lausumaan mielipiteeni tästä kysymyksestä. Minusta tuntui, ettei se ollut tarpeen, ja siksi pidättäydyin näiden kirjelappusten saantiin saakka, sillä minulla ei valitettavasti ole ollut mahdollisuutta tutustua paikalliseen työhön käytännöllisesti, ja sellainen tutustuminen, jonka saa toimiessaan Kansankomissaarien Neuvostossa, ei tietenkään ole riittävää. Sitä paitsi yhdyn täydellisesti siihen, mitä tov. Trotski sanoi, ja siksi rajoitun tekemään vain pieniä huomautuksia.

Kun Kansankomissaarien Neuvostossa herätettiin kysymys neuvostotiloista ja niiden saattamisesta kuvernementtien maaosastojen alaisiksi, kun herätettiin kysymys pää- ja keskushallinnoista, niin sanoin, etten koskaan ole epäillyt sitä, että noissa kummankin alan laitoksissa on runsaasti vastavallankumouksellisia aineksia. Mutta kun neuvostotiloja yritetään syyttää siitä, että nämä laitokset ovat erikoisen vastavallankumouksellisia, niin minusta on aina tuntunut ja niin ajattelen nytkin, että täten ammutaan yli maalin, sillä eivät neuvostotilat, eivät pää- eivätkä keskushallinnot eivätkä mitkään suuret teollisuuslaitokset eikä yleensä mikään vähänkin huomattava kansantalouden alaa johtava keskus- tai paikallisjärjestö ole tulleet, eivät tule eivätkä voi tulla toimeen ratkaisematta porvarillisten specialistien osallistumista koskevaa kysymystä. Ja minusta tuntuu, että pää- ja keskushallintoja vastaan tehdyt hyökkäilyt, jotka ovat täysin oikeutettuja siltä kannalta, että noissa hallinnoissa tarvitaan huolellista puhdistusta, ovat kuitenkin virheellisiä, sillä tässä tapauk-

nessa tämän tyyppiset laitokset kiskaistaan erilleen monista muista analogisista laitoksista. Kansankomissaarien Neuvoston toiminnasta voidaan kuitenkin selvääkin selvemmin nähdä, että pää- ja keskushallintojen sekä neuvostotilojen erottaminen tässä kysymyksessä erilleen on ehdottoman sallimatonta, sillä kaikessa neuvostotyössämme niin sotilaallisella alalla kuin terveydenhoidon ja valistustyön alallakin olemme joutuneet ja joudumme aina ja kaikkialla tekemisiin tämän kysymyksen kanssa. Emme voi ilman vanhojen spesialistien apua uudestijärjestää valtiokoneistoa emmekä kouluttaa riittävän paljon työläisiä ja talonpoikia, jotka tuntisivat hyvin valtiollisen hallinnan alan. Se on tärkein opetus, jonka saamme koko rakennustyössämme, ja tämä kokemus sanoo meille, että kaikilla aloilla, myös sotilaallisella alalla, vanhoja spesialisteja — siksi he ovatkin vanhoja — ei voida saada mistään muualta kuin kapitalistisesta yhteiskunnasta. Tuo yhteiskunta antoi mahdollisuuden tulla spesialisteiksi liian harvalukuisille tilanherra- ja kapitalistiperheisiin kuuluville aineksille ja vain aniharvoille talonpoikaiston, mutta vain varakkaan talonpoikaiston, edustajille. Tämän vuoksi, kun otetaan huomioon, minkälaisissa olosuhteissa nuo ihmiset ovat kasvaneet ja minkälaisissa he nyt toimivat, osoittautuu aivan kiertämättömäksi se tosiasia, että yhdeksän kymmenesosaa näistä spesialisteista, t.s. henkilöistä, joilla on laajaa, valtakunnallisessa mitassa saatua hallintotyötottumusta, on vanhojen porvarillisten katsomusten ja ennakkoluulojen vallassa, ja että he eivät kykene käsittämään uusia oloja, uusia tehtäviä, uusia vaatimuksia edes silloinkaan, jolloin he eivät ole suoranaisia kavaltajia (tämäkään ilmiö ei ole satunnainen, vaan vakituinen). Tällä pohjalla havaitaan kahnausta, vastoinkäymisiä ja epäjärjestystä kaikkialla, kaikissa komissariaateissa.

Siksi minusta on tuntunut, että ammutaan yli maalin kun huudetaan nimenomaan neuvostotilojen, pää- ja keskushallintojen taantumuksellisuudesta ja yritetään erottaa tämä kysymys erilleen siitä meidän yleisestä kysymyksestämme, millä tavalla saadaan opetetuksi suuri määrä työläisiä ja talonpoikia laajaan, valtakunnallisessa mitassa suoritettavaan hallintotyöhön. Me teemme sen sellaisella nopeudella, joka on varmasti maailmanhistoriassa ennen kuulumaton, kun otetaan huomioon maan takapajuisuus ja

vaikeat olot. Mutta niin nopeasti kuin se tapahtuukin, se ei meitä tyydytä, sillä me tarvitsemme tavattoman paljon työläisiä ja talonpoikia, jotka osaavat hallita ja joilla on hallintotyön erikoisalojen tuntemusta, eikä tästä tarpeesta ole vielä tyydytetty kymmenesosaakaan, ei edes sadasosaakaan. Siksi en ole koskaan epäillyt, ettei ole totta, kun meille on sanottu tai kun Kansankomissaarien Neuvoston istunnoissa on todisteltu, että neuvostotilat ovat hyvin useissa tapauksissa paikkoja, joissa piileilee entisiä hieman väriään vaihtaneita ja toisinaan väriään vaihtamattominkin tilanherroja, että siellä on muodostettu virkavaltaisuuden pesiä, että samantapaisia ilmiöitä havaitaan tavan takaa myös pää- ja keskushallinnoissa. Mutta sanoin, että erehdytte, jos luulette voivanne poistaa tuon pahan saatamalla neuvostotilat kuvernementin maaosaston alaisiksi.

Minkä vuoksi pää- ja keskushallinnoissa ja neuvostotiloilla on yhä vielä enemmän vastavallankumouksellisia aineksia, enemmän virkavaltaisuutta kuin sotilasalalla? Minkä vuoksi sotilasalalla noita aineksia on vähemmän? Siksi että tähän alaan on yleensä kiinnitetty enemmän huomiota, tälle alalle on lähetetty enemmän kommunisteja, enemmän työläisiä ja talonpoikia, tällä alalla poliittisten osastojen toiminta on ollut laajamittaisempaa, sanalla sanoen eturivin työläisten ja eturivin talonpoikain vaikutus koko sotilaalliseen koneistoon on ollut laajempaa, syvällisempää ja järjestelmällisempää. Tämän ansiosta olemme päässeet siihen, että joskaan sieltä tuota pahaa ei ole vielä kokonaan hävitetty, niin olemme kuitenkin lähempänä sen hävittämistä. Siksi sanon: tähän on kiinnitettävä eniten huomiota.

Otamme vasta ensimmäisiä askeleita siihen suuntaan, että neuvostotilat olisivat kiinteässä yhteydessä lähiseudun talonpoikaisväestöön ja kommunistiryhmiin, että kaikkialla, eikä yksistään sotilasalalla, olisi komissaareja ja ettei niitä olisi vain paperilla. Riippumatta siitä, ovatko kysymyksessä kollegion jäsenet, johtajien apulaiset tai komissaarit — meille on tärkeää yksilövastuu: niin kuin kollegiaalisuus on välttämätön tärkeimpien kysymysten käsittelyssä, niin myös yksilövastuu ja yksilöllinen määräysvalta on välttämätöntä, ettei olisi vitkuttelua eikä voitaisi kiertää vastuunalaisuutta. Me tarvitsemme henkilöitä, jotka edes opettelevat johtamaan itsenäisesti. Jos tämä

tulee tehdyksi, niin poistamme pahan parhaimmalla tavalla.

Lopuksi sanon, että olen aivan samaa mieltä tov. Trotskin kanssa, joka sanoi, että täällä koetettiin vallan väärin kuvata meidän kiistamme työläisten ja talonpoikain väliseksi kiistaksi ja punottiin pää- ja keskushallintoja koskevaan kysymykseen proletariaatin diktatuurin kysymys. Se on mielestäni kokonaan väärin. Proletariaatin diktaturia koskeva kysymys sopii herättää silloin, kun kysymyksessä on porvariston lannistaminen. Silloin tämä kysymys on mahdollinen, silloin meille on tarpeen tämä diktatuuri, sillä vain sen avulla voimme lannistaa porvariston ja siirtää vallan sille työtätekevien osalle, joka kykenee toimimaan järkkymättä ja voittamaan puolelleen yhä enemmän horjuvia. Tässä tapauksessa ei ole kysymys mistään sellaisesta. Meillä on kiista siitä, missä määrin sentralismia tarvitaan tietyllä alalla ja tietyllä hetkellä. Kun paikkakunnilta saapuneet toverit sanovat, ja tov. Trotski ja monet kansankomissaarit vahvistavat, että viime aikoina kuvernementien ja erikoisesti ujestien työntekijäin taso on tavattomasti kohonnut (tämän on aina vahvistanut myös tov. Kalinin, joka matkustelee paljon paikkakunnilla, ja paikkakunnilta saapuvat toverit), niin se pitää ottaa huomioon, täytyy katsoa, käsitetäänkö kysymys sentralismista tässä tapauksessa oikein. Olen varma, että tämäntapaisia korjauksia neuvostoelinten työhön me joudumme tekemään vielä hyvin paljon. Tässä suhteessa alamme vasta nyt saada rakennustyökokemusta. Ja kun tarkastelee tätä kokemusta Puolustusneuvostosta ja Kansankomissaarien Neuvostosta, niin näkee selvästi, että sitä ei voida ilmaista millään numerotiedoilla eikä selostaa lyhyessä puheessa. Olemme kuitenkin vakuuttuneita siitä, että paikkakunnilla tehdään työtä keskusvallan antamien tärkeimpien tehtävien täyttämiseksi. Tällainen tilanne on muodostunut vasta viime aikoina.

Tässä ei ole lainkaan kysymys proletariaatin diktatuurin ja muiden yhteiskunnallisten aineiden välisestä selkkauksesta. Tässä on kysymys neuvostorakennustyömme kokeemuksesta, mikä mielestäni ei ole edes perustuslakiluontoista. Täällä puhuttiin paljon Perustuslain korjaamisesta. Minusta tuntuu, että kysymys ei ole siitä. Perustuslaissa esitetään sentralismin perusajatukset. Tämä perusajatus on meille kaikille niin kiistaton (sen on meille kaikille tehnyt

selväksi Koltshakin, Judenitshin, Denikinin ja partisanismin antama havainnollinen, vaikuttava ja jopa ankarakin opetus), että siitä ei tässä voi olla puhuttakaan. Tuosta sentralismin perusajatuksesta ei kieltäydy тов. Sapronovkaan, kun kysymyksessä on jääväysoikeuden myöntäminen kansankomissaarille tai Kansankomissaarien Neuvostolle. Se ei ole perustuslakikysymys, vaan käytännöllisyyden kysymys. Meidän täytyy tehostaa milloin mitäkin puolta päästäksemme myönteisiin tuloksiin. Kun puhumme kuvernementtien neuvostotiloista ja kuvernementtien maaosastoista, painopisteenä on niiden saattaminen työläisten ja lähiseudun talonpoikain valvontaan. Ja näin on laita riippumatta lainkaan siitä, kenen alaisia ne ovat. Minusta tuntuu, ettei millään Perustuslakiin tehtävillä muutoksilla voida koskaan heittää pellolle piiloilevia tilanherreroja eikä naamioituneita kapitalisteja ja porvareita. Meidän täytyy ottaa virastolaitoksiin pienten kollegioiden jäseniksi, erinäisten johtajien apulaisiksi tai komissaareiksi riittävä määrä käytännöllistä kokemusta omaavia ja ehdottomasti uskollisia työläisiä ja talonpoikia. Siinä on asian ydin! Tällä tavalla lisäätte jatkuvasti niiden työläisten ja talonpoikien lukumäärää, jotka opettelevat hallitsemaan ja käytyään läpi koko oppikurssin vanhojen spesialistien rinnalla asettuvat heidän tilalleen, suorittavat samanlaisia tehtäviä ja valmistelvat meidän siviiliasioissamme, teollisuuden hallinnan alalla, taloustoiminnan johtamisen alalla samanlaista päällystön vaihtamista, joka meillä on käynnissä sotalaitoksessa. Siksi arvelenkin, ettei tässä ole mitään perusteita ottaa lähtökohdaksi niitä periaatteellisia näkökohtia, joita tästä toisinaan on esitetty, vaan tämä kysymys on katsottava käytännöllisen kokemuksen kysymykseksi eikä perustuslakikysymykseksi. Jos paikallisten työntekijäin enemmistö on asian kaikinpuolisen käsittelyn jälkeen sitä mieltä, että kuvernementtien neuvostotilat pitää alistaa kuvernementtien maaosastojen alaisiksi, niin hyvä on, kokeilemme sitä, ratkaisemme kysymyksen käytännöllisen kokemuksen kannalta. Mutta ennen kaikkea meidän on ratkaistava, saammeko sillä tavalla syrjäytetyksi piiloutuneet tilanherrat ja parannetuksi spesialistien käyttöä? Saammeko siten koulutetuksi suuremman määrän työläisiä ja talonpoikia siihen, että he itse suorittaisivat hallintotyön? Saammeko lähiseudun talonpojat mukaan tarkasta-

maan neuvostotiloja käytännössä? Saammeko kehitellyksi tämän tarkastuksen käytännölliset muodot? Siinä on asian ydin! Jos ratkaisemme nämä tehtävät, niin en voi sanoa aikamme ja työmme menneen hukkaan. Kokeilkaamme vielä eri komissariaateissa erilaisia järjestelmiä: muodostakaamme tietty järjestelmä neuvostotilojen, pää- ja keskushallintojen linjalla, toinen järjestelmä taas sotalaitoksen tai Terveysdenhuollon kansankomissariaatin linjalla. Tehtävämme on koettaa vetää laajassa mitassa mukaan spesialisteja, vaihtaa heidät kouluttamalla uutta päällystystä, uuden joukon spesialisteja, joiden tulee oppia hallintotyön tavattoman vaikea, uusi ja monimutkainen taito. Tämän ei tarvitse tapahtua ehdottomasti samanlaisissa muodoissa. Tov. Trotski oli aivan oikeassa sanoessaan, että sitä ei ole kirjoitettu missään kirjoissa, joita voisimme pitää ohjeenamme, sitä ei edellytä mikään sosialistinen maailmankatsomus eikä määrää kenenkään kokemus, vaan sen on määräävä oma kokemuksemme. Tässä suhteessa meidän täytyy mielestäni koota tuota kokemusta ja tarkastaa sen käytäntöön soveltamisen yhteydessä kommunistista rakennustyötämme voidaksemme lopullisesti määritellä, kuinka pitää menetellä ratkaistavanamme olevien kysymysten suhteen.

4

EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE
JOULUKUUN 9 pnä

(Jatkuvia suosionosoituksia. Edustajat ja vieraat nousevat seisomaan ja taputtavat innokkaasti käsiään monta minuuttia.) Toverit! Haluaisin sanoa muutaman sanan siitä, mikä on ollut tärkeintä tässä edustajakokouksessa.

Toverit, meillä oli täällä pieni väittely demokratiaa ja Neuvostovaltaa koskevasta kysymyksestä. Ja vaikka ensi silmäykseltä näyttääkin, että tämä väittely oli kaukana Neuvostotasavallan käytännöllisesti välttämättömistä ja päivänpolttavista kysymyksistä, niin kuitenkin arvelen, ettei se ollut likimainkaan hyödytön. Toverit! Koko maailmassa käydään nykyisin kaikissa työväenjärjestöissä ja hyvin usein myös porvarillisissa parlamenteissa ja ainakin porvarillisten parlamenttien vaalien yhteydessä sitä samaa perusväittelyä demokratiasta, vanhasta porvarillisesta demokratiasta, jota monet eivät ymmärrä, ja uudesta Neuvostovallasta. Vanha eli porvarillinen demokratia julistaa vapautta ja tasa-arvoisuutta, joka on tasa-arvoisuutta riippumatta siitä, onko ihmisellä omaisuutta tai ei, riippumatta siitä, omistaako hän pääomaa tai ei, julistaa yksityisomistajain vapaudeksi käyttää maata ja pääomaa, ja niiden vapaudeksi, joilla ei ole maata eikä pääomia, myydä työvoimansa kapitalistille.

Toverit! Neuvostovaltamme on sanoutunut päättäväisesti irti sellaisesta vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta katsoen ne valheeksi (suosionosoituksia) ja sanonut kaikille työtätekeville, että sosialistit, jotka sillä tavalla ymmärtävät vapauden ja tasa-arvoisuuden, ovat unohtaneet sosialismin alkeet, aakkoset ja koko sisällön. Sillä me ja

sosialistit, jotka eivät ole vielä pettäneet sosialismin asiaa, olemme aina paljastaneet, miten valheellisia, petollisia ja ulkokultaisia ovat porvarilliset yhteiskuntapiirit puhuesaan vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta, esimerkiksi vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta vaaleissa, sillä todellisuudessa kapitalistien valta, maan ja tehtaiden yksityisomistus ei ole työtätekevien vapautta, vaan sortoa ja pettämistä kaikkien ja kaikenlaisten „demokraattisten ja tasavaltaiisten” järjestelmien aikana.

Me sanomme: meidän päämääränämme, maailman sosialistisen liikkeen päämääränä, on luokkien hävittäminen, ja luokat ovat sellaisia ryhmiä, joista toiset voivat elää toisten työllä, anastaa itselleen muiden työn tuloksen. Ja mikäli puhumme tästä vapaudesta, tästä tasa-arvoisuudesta, niin meidän täytyy tunnustaa, kuten Venäjän työtätekevien valtaenemmistö tunnustaa, ettei yksikään muu maa ole vielä tehnyt yhtä lyhyessä ajassa yhtä paljon todellisen vapauden ja todellisen tasa-arvoisuuden hyväksi, ettei yksikään muu maa ole vapauttanut näin lyhyessä ajassa työtätekeviä heitä eniten riistäneestä luokasta, tilanherroista ja kapitalisteista, ettei yksikään muu maa ole antanut siinä määrin tasa-arvoisuutta toimeentulovälineiden tärkeimmän lähteen, maan suhteen. Ja tällä tiellä, porvarillisten luokkien harjoittamasta riistosta vapautumisen ja luokkien täydellisen hävittämisen tiellä me olemme ryhtyneet päättäväiseen taisteluun ja tulemme jatkamaan tuota taistelua hävittääksemme täydellisesti luokat. Me tiedämme hyvin, että nuo luokat on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole hävitetty täydellisesti. Me tiedämme hyvin, että tilanherrat ja kapitalistit on lyöty hajalle, mutta niitä ei ole hävitetty. Luokkataistelu jatkuu, ja proletariaatin täytyy yhdessä talonpoikaisköyhälistön kanssa jatkaa taistelua luokkien hävittämiseksi täydellisesti siten, että se vetää puolelleen kaikki välimailloille, pyrkii koko kokemuksensa pohjalla ja esimerkillisellä taistelullaan saamaan mukaan kaikki ne, jotka tähän saakka ovat olleet horjuvien joukossa.

Toverit, siirtyessäni puhumaan edustajakokouksemme työstä minun on sanottava, että VII edustajakokouksessa me onnistuimme ensimmäisen kerran omistamaan näin paljon aikaa rakennustyön käytännöllisille tehtäville, ensimmäisen kerran onnistuimme panemaan alulle

neuvostotalouden parempaa järjestämistä, neuvostohallinnan parempaa järjestämistä koskevien tehtävien käytännöllisen, välittömästi kokemukseen nojautuvan käsittelyyn.

Meillä oli tietysti liian vähän aikaa käsitellä tätä kysymystä yksityiskohtaisemmin, mutta silti olemme saaneet täällä paljon aikaan, ja sekä Toimeenpanevan Keskuskomitean koko tuleva työ että tovereiden työ paikkakunnilla tulee tapahtumaan täällä lasketun perustan merkeissä.

Lopuksi, toverit, haluaisin puhua erikoisesti siitä, millä me varmistamme tämän edustajakokouksen ulkopoliittisen asemamme kysymyksissä.

Toverit, me toistimme täällä rauhantarjouksemme kaikille kolmisopimusvalloille ja -maille. Me ilmaisimme täällä kokemukseen perustuvan vakaumuksemme — ja tätä kokemusta meillä on jo hyvin runsaasti ja se on hyvin vakava —, että suurimmat vaikeudet on jo voitettu ja että suoriudumme varmasti voittajina sodasta, johon Entente meidät pakotti, sodasta, jota olemme käyneet jo kaksi vuotta meitä paljon voimakkaampaa vihollista vastaan.

Mutta arvelen, toverit, että se vetoamus, jonka juuri kuulimme Punaisen Armeijamme edustajalta, oli kuitenkin esitetty aivan oikeaan aikaan. Toverit, kun suurimmat vaikeudet on jo voitettu, niin täytyy sanoa, että myös edessämme olevat rakennustyön tehtävät ovat tavattoman laajat. On aivan varmaa, että on vielä hyvin vaikutusvaltaisia ja hyvin voimakkaita, monissa maissa ehdottomasti valtaa pitäviä kapitalistisia ryhmiä, jotka ovat päättäneet jatkaa hinnalla millä hyvänsä loppuun asti sotaa Neuvosto-Venäjä vastaan. On aivan varmaa, että nyt, kun olemme saavuttaneet tietyn ratkaisevan voiton, meidän täytyy tehdä yhä uusia ponnistuksia, ponnistaa vielä kerran voimamme voidaksemme käyttää hyväksemme tätä voittoa ja saavuttaa lopullisen voiton. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toverit! Älkää unohtako kahta asiaa: ensiksikään yleistä heikkouttamme, joka ehkä johtuu slaavilaisesta luonteesta,— me emme ole kyllin järkkymättömiä ja lujia pyrkinessämme asettamiimme päämääriin,— toiseksi, kokemus osoitti kerran idässä ja toisen kerran etelässä, että ratkaisevalla hetkellä me emme osanneet ahdistaa pakenevaa vihollista tarpeeksi voimakkaasti ja annoimme sen nousta jaloilleen. On aivan varmaa, että Länsi-Euroopan hallitukset ja sodanhaluiset luokat laativat uusia suunnitelmia pelastaak-

seen Denikinin. On täysin varmaa, että ne yrittävät nyt kymmenkertaisesti lisätä sitä apua, jota ne ovat hänelle antaneet, sillä ne ymmärtävät, kuinka suuri vaara uhkaa häntä Neuvosto-Venäjän taholta. Ja siksi meidän on sanottava nytkin näiden alkaneiden voittojen aikana samoin kuin sanoimme vaikeina aikoina: „Toverit, muistakaa, että ehkä muutamasta viikosta, ehkä kahdesta kolmesta kuukaudesta riippuu nykyään se, voimmeko päättää sodan ei vain ratkaisevaan voittoon, vaan myös vihollisen täydelliseen tuhoamiseen, vai tuomitsemmeko jälleen kymmeniä ja satoja tuhansia ihmisiä pitkälliseen ja tuskalliseen sotaan. Nyt me voimme saamamme kokemuksen perusteella täydellä varmuudella sanoa, että jos kykenemme kolminkertaistamaan ponnistuksemme, niin ei vain täydellisen voiton, vaan myös vihollisen tuhoamisen mahdollisuus, mahdollisuus voittaa itsellemme luja ja pitkäaikainen rauha, riippuu muutamasta viikosta tai kahdesta kolmesta kuukaudesta”.

Siksi, toverit, haluaisin teiltä pyytää ennen kaikkea sitä, että jokainen teistä paikkakunnalle saavuttuaan asettaisi jokaisessa puoluejärjestössä, jokaisessa neuvostovirastossa, jokaisessa työläisten ja talonpoikain kokouksessa tällaisen kysymyksen: toverit, tämän talven sodassa me voimme varmasti tuhota täydellisesti vihollisen, jos me menestyksen ja neuvostorakennustyössä nykyisin avautuvien selvien perspektiivien rohkaisemina katsomme edessämme olevat viikot ja kuukaudet kiireimmäksi toimintakaudeksi, jolloin meidän on kolminkertaistettava voimamme sotilaallisessa toiminnassa ja siihen liittyvässä työssä,— ja silloin tuhoamme vihollisen mitä lyhimmissä ajassa niin täydellisesti, päätämme kansalaissodan sellaiseen voittoon, että saamme, toverit, pitkäaikaisen ja pysyvän mahdollisuuden rauhanomaiseen sosialistiseen rakennustyöhön. (Suionosoituksia.)
